Rick Bundschuh

Pulse

Cum ajungi la tinerii din afara bisericii

Cartea practică pentru toți cei care vor să ajungă la tinerii care n-ar veni niciodată la biserică.

Rick Bundschuh

Cum ajungi la tinerii din afara bisericii

Cartea practică pentru toți cei care vor să ajungă la tinerii care n-ar veni niciodată la biserică.

Pulse

Ediția originală americană a apărut cu titlul *Reaching Unchurched Teens*, în seria *Youth Ministry in the Trenches*, la Standard Publishing, Cincinnati, Ohio, SUA.
© 2009 Rick Bundschuh
ISBN-ul ediției originale 978-0-7847-2315-9

Redactor de proiect al ediției originale: Robert Irvin
Coperta și grafica ediției originale: Thinkpen Design, Inc.
Colaborator la serie: David Olshine

Ediția în limba română

Versiune de probă, noiembrie 2026.

© al ediției în limba română 2026 Pulse Ministries gGmbH
Tradusă după ediția germană *Kirchenferne Jugendliche erreichen* (traducere din engleză și adaptare: Esther Penner), cu permisiunea expresă a autorului.
Anexa: Esther Penner, echipa Pulse.

Scris de oameni. Tradus cu AI. Verificat de oameni: traducerea este verificată de vorbitori nativi din echipa Pulse și îmbunătățită pentru cititorii din România de Eva Postolache, Alex Herghelegiu, Horațiu Bota, Ana Fronius și Andy Fronius.

ISBN 978-3-67654-009-4 (PDF)
ISBN 978-3-67654-008-7 (ediția tipărită)

Ai găsit o greșeală? Scrie-ne la team@thepulse.org.

Coperta: perfectly boring studio · Paginare și ilustrații: Pulse

Editor: Pulse Ministries gemeinnützige GmbH, Am Pfarracker 23, 64395 Brensbach, Germania, reprezentată de directorul Andreas-Martin Fronius · Amtsgericht Darmstadt, HRB 109816 · team@thepulse.org · thepulse.org/ro

Cartea aceasta apare ca PDF gratuit și nu este destinată vânzării. Cum poți susține lucrarea din spatele ei afli pe ultima pagină.

Cum poți folosi cartea aceasta

Poți da mai departe acest PDF, neschimbat și gratuit, unor persoane, de exemplu echipei tale. Citatele scurte sunt permise cu indicarea sursei: Rick Bundschuh, *Cum ajungi la tinerii din afara bisericii*, Pulse 2026.

Fără acordul scris al Pulse Ministries gGmbH nu este permis: să modifici cartea, în întregime sau în parte, să o vinzi, să o distribui tipărită, să o oferi spre descărcare pe alte site-uri sau platforme ori să o preiei în materiale proprii. Dacă vrei să recomanzi cartea, pune te rugăm un link către thepulse.org/ro; acolo găsești mereu versiunea actuală.

Toate celelalte drepturi sunt rezervate. Drepturile asupra originalului american aparțin autorului, iar drepturile asupra textelor biblice, deținătorilor de drepturi ai NTR.

Citate biblice

Citatele biblice sunt preluate din Noua Traducere Românească (NTR), Copyright © 2007, 2010, 2016, 2021 Biblica, Inc. Folosit cu permisiune. Toate drepturile sunt rezervate.

În originalul englez, autorul citează din New International Version (NIV) și din The Message. Fiecare referință biblică din această carte are un link și deschide textul NTR pe bible.com.

Cuprins

Cuvânt înainte la ediția română 5

Prefață: Cu adevăr și relevanță 7

Partea 1: Gândește 11

De ce facem asta și ce ne arată Isus și biserica primară.

1 De ce facem asta 12

2 Exemplul lui Isus și al bisericii primare 22

Aprofundare pentru partea 1 31

Partea 2: Construiește 32

Ce trebuie să existe înainte de început: oameni, biserică și răbdare.

3 Elementele-cheie înainte de început 33

4 O biserică ce vrea cu adevărat să ajungă la tineri 40

5 Acceptă procesul 54

Aprofundare pentru partea 2 59

Partea 3: Pune în practică 60

Cum se face în practică: de la primul contact până la întreaga familie.

6 Startul 61

7 Prin contact creștin pozitiv 72

8 Anotimpuri, momentul potrivit și piste de decolare 77

9 Întâlniri de tineret și evenimente de calitate 81

10 Idei pentru lucrarea de misiune 96

11 Ordine, control și disciplină printre zurbagii 109

12 Misiunea în familii 116

Un ultim cuvânt: Cei care sărută broaște 119

Aprofundare pentru partea 3 121

Anexă 122

Despre Rick Bundschuh 127

La final: Dă mai departe 128

Cuvânt înainte la ediția română

Cartea aceasta vine din condeiul unui om care se aruncă cu toată ființa lui în viața unor tineri care altfel au parte de prea puțină dragoste și acceptare. Pentru că e nevoie de mai mult decât metode și concepte bune ca să ajungi la tinerii care probabil Îl vor cunoaște pe Isus doar prin lucrarea de misiune.

Rick compară o lucrare de misiune bună cu niște rampe de acces care îi așază pe tineri ușor pe drumul spre Isus. Ca această carte să devină pentru tine personal o rampă de acces bună spre lucrarea de misiune, am adaptat-o, cu permisiunea expresă a lui Rick, la contextul nostru cultural și am adăugat note de subsol și o anexă, care să-ți fie parapete de siguranță.

Când ajungi la tinerii din afara bisericii, ajungi la vieți reale, iar viețile reale vin cu nevoi reale. Asta nu trebuie să stea pe umerii unui singur voluntar. De fapt, lucrul cu tinerii nu trebuie să stea niciodată pe umerii unei singure persoane. Să lucrezi în echipă, să ceri sprijin de la oameni de specialitate cu experiență, de la biserica sau asociația ta și, la nevoie, de la un centru de consiliere este exact genul de înțelepciune la care Rick te invită iar și iar în cartea aceasta, când spune: „Calculează costul și construiește o echipă.” Iar acolo unde misiunea ocazională devine lucru regulat în zone cu probleme sociale grave, ea trebuie să ajungă în mâinile unor profesioniști. În anexa acestei cărți găsești zece lucruri pe care ar trebui să le lămurești înainte să pornești la drum și recomandări pentru aprofundare.

Acum îți doresc să ți se întâmple la citit exact ce mi s-a întâmplat mie la tradus. Să te molipsească dragostea lui Rick pentru acești tineri, să râzi în hohote de câteva ori și, la final, să nu spui: „La noi nu merge”, ci să întrebi: „Ce rampă de acces construim mai întâi?”

Esther Penner
Neustrelitz, Germania

Prefață

Cu adevăr și relevanță

Îmi plac necredincioșii. Uneori îmi plac mai mult decât credincioșii. Îmi plac mai ales necredincioșii care devin credincioși. Dacă nu-i îndesi în forma de prăjituri a vreunei versiuni obosite de creștinism, oamenii aceștia aduc adesea o perspectivă proaspătă, un entuziasm molipsitor și chiar o porție sănătoasă de întrebări critice, de care biserica are nevoie ca să rămână trează. Îi recunosc de la o poștă pe cei care se cred mai sfinți decât alții și, cel puțin la început, nu se sfiesc să pună degetul pe nedreptăți sau contradicții evidente.

Ăsta e unul dintre motivele pentru care ard de dorința de a traduce adevărurile vechi și atemporale ale credinței creștine în limba culturii de azi. Trebuie să ajungem la necredincioși cu adevăr și relevanță.

Dintr-un motiv sau altul, la asta m-am priceput mereu destul de bine. Primul meu post cu normă întreagă în afara bisericii în care am crescut a fost cel de lider de tineret pentru copiii de 11-14 ani. Am pornit cu unsprezece tineri crescuți în familii creștine. După un an și jumătate, la întâlnirile mele din timpul săptămânii veneau peste trei sute de tineri, dar numai unsprezece dintre ei crescuseră în familii creștine.

Am avut foarte puțin sprijin și și mai puține resurse. Experiența a fost nebunească și îmbătătoare în același timp. Dumnezeu a făcut atunci lucruri sălbatice și le face și astăzi, pentru că unele dintre semințele de atunci au prins de mult rădăcini.

La un moment dat am ajuns în Hawaii și am înființat acolo, cu o mână de alți nebuni după Dumnezeu, o biserică pentru oameni cărora de fapt nu prea le place să meargă la biserică. Cam 85 la sută din biserica noastră (copii, tineri și adulți) n-au crescut în familii creștine. Asta face lucrurile foarte interesante când îi rogi să găsească o anumită

carte în Biblie. (M-am uitat la ei cum răsfoiau de la coadă spre început, căutând Geneza.)

Conceptele și sfaturile din cartea aceasta vin din mulți ani de lucrare cu tinerii, cu un accent clar: să ajungi la micii sălbatici. Găsești aici multe idei practice și câteva gânduri de fond, bune de rumegat.

Un singur lucru nu găsești aici: un șablon universal ca să ajungi la oamenii din afara bisericii. Nu cred că așa ceva există. Dacă vreo editură încearcă să-ți vândă unul, să nu crezi nicio vorbă din ce-ți spune. Există reguli practice și idei care „merg de cele mai multe ori". Dar am văzut lucrări de misiune eficiente care au încălcat aproape fiecare principiu pe care îl stabilesc în cartea aceasta. Am învățat că Dumnezeu nu e legat câtuși de puțin de planurile și strategiile noastre bine puse la punct.

Sincer: în destule locuri unde am lucrat cu tinerii, lucrurile au devenit foarte grele de îndată ce hoardele de necredincioși au început să ia cu asalt grupul de tineret. Oscilam între bucurie și descurajare, cu o porție zdravănă de confuzie pe deasupra, în timp ce vedeam cât de diferit reacționau creștinii la faptul că vestea bună ajungea la cei la care nu ajunsese nimeni. Ce m-a ținut în picioare a fost o convingere fermă: asta e voia lui Dumnezeu.

Asta credeam atunci. Și asta cred și azi.

Dumnezeu îi iubește pe troli, pe pleavă, pe pisălogi și pe haoticii nespălați. Îi iubește pe stângiștii țicniți și pe zeloșii de dreapta care fac spume la gură și chiar pe electricianul ciudat care, în timp ce îmi trăgea instalația electrică prin casă, mi-a povestit cu toată seriozitatea și cu vocea scăzută despre invadatorii reptilieni din spațiu, care se deghizează în politicieni și șefi de stat și pregătesc preluarea controlului asupra lumii. (Abia mi-am putut stăpâni râsul în timpul discuției și recunosc: după ce a plecat, am mai râs în hohote o bună bucată de vreme.)

Vreau să iubesc ce iubește Dumnezeu. Cred că și tu. Altfel n-ai fi luat în mână cărticica asta. Speranța mea e ca oamenii din biserica ta să împărtășească această dragoste, nu doar în cuvinte, ci fiind deschiși ca Isus să schimbe din temelii felul de a fi al comunității lor: printr-un val de oameni noi, care sunt tot ce ei nu sunt.

Fie ca Dumnezeu să te folosească drept catalizatorul Lui, unealta Lui, oglinda Lui, în timp ce îi iubești pe cei pentru care a murit Fiul. Da, și pe cei care cred în invadatorii reptilieni.

Dedicație

Aproape oricine găsește calea îngustă o găsește pentru că cineva, lucrând împreună cu Duhul Sfânt, a devenit un indicator în direcția aceea. Adesea sunt membri ai familiei sau prieteni apropiați, a căror credință nu e doar vorbită, ci trăită. Uneori apare complet pe neașteptate cineva din afară și devine unealta lui Dumnezeu în viața noastră. Și, în cazuri rare, omul acesta devine nu doar un indicator, ci și un mentor și un model. Pe drumul meu de la necredință la cruce, cel care a ținut indicatorul, mentorul, modelul și prietenul acesta a fost E. G. Von, un lider de tineret necunoscut, dar revoluționar.

Ideile din cartea aceasta le-am văzut întâi la el, în lucrarea lui. Dar, sincer, le datorez mult și bisericilor în care am slujit, mai ales unor lideri care s-au crispat, s-au rugat, au înghițit în sec și au riscat mult. Și-au asumat riscul ca nebuniile pe care tânărul lor lider de tineret le tot punea la cale să-i coste până la urmă slujba sau să le aducă un proces, ori amândouă. S-au uitat în altă parte când s-a iscat haosul, când microbuzele au fost făcute praf, când s-au dus banii și când tinerii au umblat pe unde n-aveau ce căuta.

Prețuiesc mult încrederea voastră și vouă vă dedic această mică lucrare.

Rick Bundschuh
Kauai, Hawaii

Partea 1

Gândește

1 De ce facem asta

2 Exemplul lui Isus și al bisericii primare

Capitolul 1

De ce facem asta

Spune-mi naiv, spune-mi neștiutor, spune-mi idealist, dar chiar i-am crezut pe cei din conducerea bisericii când mi-au spus că unul dintre scopurile noului post de lider de tineret era ca tinerii să-L cunoască pe Isus. Poate că n-am vorbit aceeași limbă și ne-am imaginat lucruri diferite când m-au angajat pentru prima mea slujbă în afara bisericii în care crescusem. Poate că ei își imaginau un flux mic și constant de tineri bine îmbrăcați și îngrijiți, care, prin eforturile noului post, aveau să-și găsească drumul în Împărăția lui Dumnezeu și în primele rânduri ale bisericii.

Ce au primit a fost cu totul altceva.

Au primit adolescenți care înjurau, se băteau, nu se gândeau decât la ei, veneau din familii destrămate și din partea dubioasă a orașului. Au primit mici zurbagii care îi amenințau pe unii dintre ceilalți adolescenți și le arătau degetul mijlociu doamnelor care îi certau pentru că treceau în viteză pe lângă ele cu skateboardurile. Pe scurt, au primit tineri sălbatici.

Credeam că oamenii din comitetul bisericii se vor bucura. Dacă avea cineva nevoie să audă vestea bună despre Isus, atunci tinerii aceștia. Cei mai mulți nu ținuseră niciodată o Biblie în mână până să apară la grupul de tineret. Puțini rostiseră vreodată numele lui Isus altfel decât ca înjurătură. Aproape niciunul nu fusese vreodată la școala duminicală sau la un club de copii și nu auzise povești din Vechiul Testament. Spiritual vorbind, erau foi albe.

Credeam că părinții din biserică se vor bucura de atâtea fețe noi. Unii s-au bucurat, dar alții au fost mai puțin entuziasmați. Când numărul celor noi l-a depășit pe al „veteranilor", părinții au fost și mai puțin încântați de ce se întâmpla.

„O să aibă o influență rea asupra copilului meu", a zis unul.

„Sunt exact tinerii de care încerc să-mi feresc fiul trimițându-l la grupul de tineret, ca să n-aibă de-a face cu ei", a zis altul.

Sigur pastorul și ceilalți din echipă vor fi de partea mea, mă gândeam. Pastorul m-a chemat în biroul lui și m-a încurajat să-i aduc pe tineri în contact cu muzica clasică și cu alte lucruri culturale, în timp ce vorbeam despre Evanghelie. Eu consideram deja un succes că adăugasem câteva cântece rock creștine la colecția de melodii deloc potrivite pentru minori pe care le ascultau deja. Pastorul era mai în vârstă, aproape de pensie, și nu mai era chiar la curent cu ce se întâmpla în lucrarea cu tinerii.

Îngrijitorul era supărat pe decorațiunile din hârtie igienică de pe tavan care apăreau în toalete. Responsabilii cu finanțele au început să se plângă de cheltuielile pentru suc, materiale de joacă, accesorii, benzină și alte lucruri obișnuite care apar regulat într-o lucrare cu tinerii aflată în creștere. O serie de oameni se plângeau în surdină că adolescenții ăștia vin doar ca să fie distrați și că, evident, nu se predica Evanghelia.

Între timp veneau tot mai mulți tineri. Îi terorizau pe vecini, fumau în spatele tomberoanelor și unii purtau haine care semănau mai degrabă cu niște zdrențe. Ținutele lor creau contraste interesante. Îmi amintesc clar de puștiul care purta un tricou cu o frunză uriașă de canabis și citea din Biblie. Ar fi trebuit să-i fac o poză.

Tinerii se hotărau pe bandă rulantă pentru o viață cu Isus. Viețile lor tinere începeau treptat să se schimbe prin lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu. Dar eu îi aveam doar câteva ore pe săptămână, în timp ce lumea le avea atenția în restul timpului, așa că lucrurile mergeau încet și erau mulți pași înapoi. Au fost momente glorioase și momente de groază în lucrarea cu tinerii, cum a fost atunci când un băiat mare a vrut să se bată cu mine în mijlocul grupului de tineret, pentru că îl rugasem frumos să stea liniștit și să participe.

Biserica a primit ce voiau membrii ei. Aveau tineri nemântuiți cât să le iasă pe urechi și în fiecare săptămână noi cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu.

Dar nu le-a plăcut ce au primit.

Câțiva membri din comitet au cerut să fiu concediat. Eram șocat, derutat, rănit. Cum era posibil? Pornisem în căutarea acestor mici oameni din afara bisericii și investisem mult timp în adolescenții ăștia! Cum putea cineva să creadă că asta e altceva decât un lucru glorios?

Ah, dar cât de tare mă înșelam.

N-a durat mult până când comitetul bisericii a început să se lupte pentru slujba mea, iar votul pentru „să-l păstrăm pe băiat” se câștiga la limită la fiecare ședință lunară. Mergeam pe gheață subțire, în timp ce biserica se împărțea în două tabere: „Să ajungem la cei din afară” și „Să-i protejăm pe ai noștri”.

Am învățat lecția că oamenilor, chiar dacă spun că vor ceva, s-ar putea să nu le placă atunci când chiar primesc acel lucru.

Până la urmă am plecat de bunăvoie din biserică. Motivul? Puteau să spună că vor evanghelizare, dar când venea vorba de fapte, nu erau în stare s-o facă sau nu tolerau să fie făcută.

Din practică

Când e vorba de evanghelizare, unii din biserică spun poate că își doresc o lucrare misionară cu tinerii, dar nu le place când chiar o trăiesc.

Orice ar fi nevoie

Cartea aceasta e pentru oamenii care chiar vor să ajungă la tinerii care își pierd vremea în skatepark sau în mall. E pentru cei care au inimă pentru cei care se pierd în pornografie și pentru cei care tânjesc după recunoaștere și fac alegeri greșite în relații.

E pentru cei care au o toleranță mare față de adolescenții încă nemântuiți care înjură, pentru că înjurăturile sunt limba lumii în care trăiesc și respiră. Cartea aceasta e pentru cei care sunt gata să se implice ca mentor, ca mătușă de rezervă sau ca frate ori soră mai mare pentru tineri care mai au doar o jumătate de familie. Sau pentru cei care nu știu cum e să adormi cu perna peste urechi, ca să nu mai auzi certurile și țipetele, dar care sunt totuși gata să fie acolo pentru acești tineri, așa cum ar face și Isus.

Cartea aceasta e pentru cei care sunt gata să facă orice ca să ajungă la cei mulți care suferă în felul acesta.

Cartea aceasta poate fi și periculoasă. Dacă reușești să atragi un grup de tineri din afară, s-ar putea să descoperi cât de mult își dorește biserica ta, de fapt, evanghelizarea din toată inima. Poate vei vedea cum grupul tău de tineret se revoltă când se schimbă ierarhia și cum părinții se înfurie din cauza invaziei acestor tineri sălbatici.

Pot izbucni conflicte neașteptate. Poate vei vedea că metodele tale de predare se schimbă. Poate se schimbă așteptările tale. Poate vei simți cum ți se frânge inima. Și s-ar putea să trăiești bucuria de a face parte din cea mai mare minune dintre toate: o viață schimbată, acum și pentru veșnicie.

Bineînțeles, ăsta e motivul pentru care facem asta.

Ne suflecăm mânecile și ne cufundăm în cultura murdară a tinerilor, care se întinde în afara zidurilor bisericii. Nu facem asta doar pentru că Stăpânul nostru ne cere s-o facem, ci pentru bucuria care vine atunci când o oaie pierdută e găsită, un suflet zdrobit e eliberat și o inimă frântă e vindecată.

Pentru mine, toate gândurile acestea sunt foarte personale. Am fost cândva unul dintre acei tipi nespălați din afară, pentru care jargonul creștin era o enigmă și care punea semn de egalitate între mersul la biserică și tortură. Dar un lider de tineret inovator, cu un sprijin puternic din partea bisericii lui, m-a tras de pe plajă la o activitate care atunci părea orice altceva decât evanghelizare: o excursie de surf în Mexic. Călătoria aceea mi-a întărit prietenia cu liderul de tineret, mi-a dat primul gust al Evangheliei pe care l-am putut înțelege și, până la urmă, a făcut ca, un an și jumătate mai târziu, să-mi pun încrederea în Isus.

Când am hotărât să fac pentru alții ce s-a făcut pentru mine, investind cu normă întreagă în tineri, am imitat pur și simplu metodele eficiente care funcționaseră atât de bine la mine.

Au trecut mulți ani de când eram băiatul curios, deșirat și bronzat, atras de mesajul lui Cristos. Dar de-a lungul deceniilor am căutat mereu căi de a intra în contact cu oamenii din afara bisericii, de a lega prietenii și, dacă Dumnezeu îngăduie, de a vorbi despre speranța care este în mine.

Să-i iubești pe ceilalți ... pur și simplu pentru că da

Oamenii fac misiune din motive diferite. Iată câteva scenarii:

- Unii sunt într-un jihad evanghelic și sunt mânați de un simț puternic al misiunii. Oamenii pe care îi întâlnesc sunt ținte, suflete care trebuie mântuite.
- Unii fac misiune din simțul datoriei. Știu că un creștin trebuie să-și împărtășească credința, așa că se apucă ascultători de treabă, deși li se pare mai degrabă o corvoadă.
- Unii vorbesc despre Isus plini de entuziasm, datorită experienței lor noi cu El, dar descoperă adesea că zelul lor se răcește când se obișnuiesc cu ritmul și rutina vieții creștine.

Dumnezeu poate folosi și va folosi aproape orice metodă sau motivație pe care și-o imaginează oamenii ca să-Și răspândească mesajul (Filipeni 1:15-18 e un text biblic excelent care arată asta). Dar asta nu înseamnă că aceste metode sau motivații sunt cele mai bune pentru noi sau pentru oamenii la care vrem să ajungem.

Chiar dacă această carte conține multe idei de metodă, metodele acestea se bazează pe premisa că liderul de tineret e cu adevărat gata să-i iubească pe tineri, fie că răspund la mesajul lui Isus, fie că nu. Metodele acestea nu sunt gândite ca trucuri pentru a crește numărul participanților, ci ca idei despre cum îți poți lega inima ta și inimile colaboratorilor tăi de inimile oamenilor din afara familiei lui Dumnezeu. Ideile, ajutoarele și sfaturile acestea îți pot câștiga dreptul să vorbești în viața unui tânăr și să devii prietenul lui sau al ei. Trebuie folosite cu viziunea aceasta în minte.

Din practică

Ca să ajungi la oamenii din afara bisericii, ai nevoie de o inimă gata să-i iubească pe tineri, fie că răspund la mesajul lui Isus, fie că nu. Nu e vorba să folosești trucuri ca să crești numărul participanților, ci să ajungi la inimile celor care sunt în afara familiei lui Dumnezeu.

Nevoia

Teologilor le place să spună că trăim într-o cultură postcreștină. Prin asta vor să spună că un număr tot mai mare de oameni formați de cultura occidentală nu se mai consideră explicit creștini și nu-și mai privesc morala și etica printr-un filtru creștin sau biblic.

În deceniile trecute era corect din punct de vedere politic să mărturisești o credință și să mergi din când în când la lăcașul de cult din localitate, chiar dacă, practic, nu erai un credincios adevărat. Într-o astfel de societate exista cel puțin un strat subțire de religiozitate, iar cei mai mulți numeau „creștin" drept aroma lor preferată. Indiferent de cum se purtau, oamenii susțineau măcar din vârful buzelor o gamă largă de valori morale și etice de inspirație creștină, cu câteva excepții notabile, cum ar fi fățărnicia.

Astăzi avem tot mai mulți părinți care nu consideră necesar să se țină de etica, standardele și valorile biblice. Își creează propriul sistem de valori sau adoptă o abordare de tip „bufet suedez", care le permite să aleagă din valorile creștine pe cele care le plac și să le ignore pe cele care nu le convin.

Puțini dintre acești părinți simt nevoia să le dea copiilor o bază spirituală prin școala duminicală sau prin programul pentru copii al bisericii. De fapt, mulți sunt indiferenți față de moștenirea spirituală a copiilor lor și declară că aceștia „pot hotărî singuri mai târziu, când vor fi mai

mari, dacă vor să creadă în Dumnezeu sau să aleagă o religie". Copiii acestor părinți sunt copii în derivă, fără ancoră spirituală, fără limite ferme și fără orientarea care să-i ajute să ia decizii bune în viață.

Iar pe lângă acești părinți mai sunt foarte, foarte mulți părinți care vor ce e mai bun pentru copiii lor, dar nu știu cum sau nu au destulă încredere în ei înșiși ca să-i conducă bine.

În lumea aceasta suntem chemați să vorbim.

Din practică

Astăzi avem tot mai mulți părinți care nu consideră necesar să se țină de etica, standardele și valorile biblice.

Momentul și vârsta ideale pentru evanghelizare

Anii adolescenței, și mai ales primii ani ai adolescenței, sunt decisivi ca să-L prezinți pe Isus cuiva care încă nu crede în El. În etapa aceasta a vieții e mult mai ușor să găsești urechi și inimi deschise decât în oricare alt moment, dar comunitățile creștine ratează sau ignoră adesea ocazia aceasta.

Imaginează-ți că ești un pescar pasionat. Nu vreau să spun că-ți place pur și simplu să mergi în sălbăticie, să te bucuri de peisaj și să savurezi singurătatea, în timp ce încerci să prinzi un păstrăv sau doi. Vreau să spun că-ți place cu adevărat să pescuiești, cu scopul de a veni acasă cu cât mai mulți pești. Să zicem că ai de ales între mai multe locuri de pescuit. În unele locuri, șansele să prinzi un pește sunt destul de mici, dar la un anumit iaz șansele sunt destul de mari. Unde mergi la pescuit? Pentru un pescar înrăit, răspunsul e evident. Mergi la locurile verificate, unde prinzi iar și iar mai mulți pești.

Din practică

E mult mai ușor să găsești urechi și inimi deschise la tineri, mai ales la cei mai mici, dar comunitățile creștine ratează sau ignoră adesea ocazia aceasta.

De ani de zile, sondajele arată că majoritatea oamenilor care devin creștini iau această decizie înainte de 20 de ani (estimările merg până la 85 la sută), iar o mare parte din aceste decizii au loc înainte de clasa a noua. Aceleași sondaje arată că probabilitatea ca cineva să se hotărască pentru Isus scade tot mai mult pe măsură ce înaintează în vârstă. Anii adolescenței sunt deci o „apă de pescuit" de primă clasă, în care ar trebui să lucreze mulți dintre cei chemați să fie pescari de oameni, mai ales dacă vor cu adevărat să „prindă pești" și nu doar să fie pescari de duminică.

Cu puțin bun-simț, orice biserică interesată serios să conducă suflete la mântuire în Isus ar trebui să investească mult timp, energie și resurse în această grupă de vârstă, unde potențialul unei decizii e atât de mare. Deși mulți lideri de biserică știu aceste fapte, se investește foarte puțină energie ca să se profite din plin de ocazia aceasta. Pentru copiii de 11-14 ani se folosesc foarte puțini oameni calificați, puțină gândire, puțini bani și puține resurse.

În comunitatea de credință în care slujesc ca pastor învățător, confruntarea cu realitatea a schimbat ritmul lucrării noastre. Principala noastră persoană de contact pentru evanghelizare este liderul nostru de tineret pentru copiii de 11-14 ani. Biserica noastră investește multe resurse ca să se asigure că există uneltele și oamenii necesari pentru a-L prezenta pe Isus acestei grupe de vârstă. Dacă ar veni o criză financiară și ar fi nevoie de tăieri, liderul nostru de tineret pentru 11-14 ani ar avea un post la fel de sigur ca al oricărui alt angajat, sau chiar mai sigur. El ar fi ultimul care ar trebui să plece, iar lucrarea lui ar fi ultima la care s-ar tăia. Atât de importantă e această „apă de pescuit",

încât are prioritate față de aproape orice alt efort misionar pe care biserica îl consideră important.

Lideri de tineret, poate trebuie să ne concentrăm atenția și energia mai precis asupra copiilor de 11-14 ani care hoinăresc prin cartiere, skateparkuri și malluri. E evident că cei care Îl cunosc pe Isus la vârsta aceasta sunt mai înclinați să aleagă o viață cu Isus.

Reflecție

Unde ai văzut că evanghelizarea era dorită în cuvinte, dar nu era pusă în practică? Cum poate să crească inima ta pentru oamenii la care încă n-a ajuns nimeni?

Capitolul 2

Exemplul lui Isus și al bisericii primare

Unul dintre motivele pentru care nu m-am descurajat niciodată de tot, în ciuda lipsei evidente de chef cu care unii creștini și chiar unii lideri de biserică privesc vânătoarea după cei mai colțuroși dintre tinerii pierduți, este acesta: știu că impulsul de a ajunge la cei căzuți și loviți de viață bate în ritmul inimii lui Isus. Tot ce știu despre Domnul nostru arată un lucru: Lui pur și simplu Îi place să-i iubească pe cei mai duri dintre cei duri, iar indignarea previzibilă a taberei celor „mai sfinți decât tine" Îl lasă rece. O privire scurtă în Evanghelii arată că Isus umbla atât de bucuros cu drojdia societății, încât îi scandaliza în mod regulat pe profesioniștii religiei și îi deruta adesea chiar și pe cei mai înfocați susținători ai Săi.

Precedentul

Poate îți amintești. Ioan Botezătorul, vizibil neliniștit de zvonurile care ajungeau la el despre Isus și despre petrecerile Lui cu personaje dubioase, a trimis câțiva dintre ucenicii lui să verifice treaba. Erau înarmați cu o întrebare ciudată: „Ioan, auzind în închisoare despre lucrările lui Cristos, a trimis un mesaj prin ucenicii săi, zicându-I: «Tu ești Cel Care urmează să vină sau să așteptăm pe altul?»" (Matei 11:2-3). Întrebarea e atât de încărcată, încât aproape că poți citi printre rânduri. Așa că iată încercarea mea de a face exact asta. Eu îi spun versiunea extinsă, ușor înflorită și prietenoasă cu liderii de tineret a lui Rick: „Ăăă, am auzit că Tu, cu totul altfel decât învățătorul nostru ascet Ioan, ești pe la toate petrecerile nebune din oraș și Te împrietenești cu cele mai dubioase personaje. Unii zic chiar că Te-au văzut cum Îți mai iei din când în când un păhărel de vin. De-asta ne-au trimis să Te întrebăm: Tu ești chiar Cel pe care Îl așteptăm sau, ăăă... mă rog, ar cam trebui să ne uităm după altcineva?"

Și îmi place la nebunie răspunsul pe care Isus li-l dă băieților pentru Ioan:

> „Duceți-vă și anunțați-l pe Ioan cu privire la lucrurile pe care le auziți și le vedeți: cei orbi văd, cei ologi umblă, cei leproși sunt curățiți, cei surzi aud, cei morți sunt înviați, iar celor săraci li se vestește Evanghelia. Fericit este cel care nu se îndoiește de Mine!"
>
> *Matei 11:4-6*

Hai să facem socoteala: stai cu o gașcă de derbedei și pune-ți serios ca țintă să-i iubești și să-i formezi așa cum a făcut Isus, și limbile o să se dezlege și zvonurile o să zboare, până când oamenii îți vor pune la îndoială metodele, morala și chiar chemarea. Dar poate că primești și o corabie întreagă de minuni și de vieți schimbate.

Dacă Ioan era puțin derutat, era în companie bună. Chiar și bărbații care se angajaseră ca ucenici la Isus se întrebau des, nedumeriți, cu cine Se mai încurcase de data asta. Într-o zi, de exemplu, s-au dus în orașul din apropiere să cumpere mâncare. Când s-au întors, au constatat surprinși că Isus era în toiul unei discuții serioase cu o femeie cunoscută în tot orașul, cu o reputație îndoielnică. Au trebuit să-și adune toată stăpânirea de sine ca să nu le scape ceva de genul: „Cine e asta, mă rog, și de ce Îți pierzi măcar un gând cu ea?" (vezi Ioan 4:27).

Dar cei pe care Isus îi scotea cu adevărat din sărite erau tipii religioși, mândri de câtă distanță puteau pune între ei și păcătoșii unsuroși. Iar și iar, degetul lor arătător ridicat se agita din cauza celor cu care Se așeza El la masă, sau bombăneau cu voce înăbușită despre reputația pătată a vreunui personaj cu care umbla Isus.

Și iar și iar, Isus le explica misiunea Sa: „Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi. Eu n-am venit să-i chem pe cei drepți, ci pe cei păcătoși." (Marcu 2:17).

A încercat chiar să-Și transmită ideea prin pilde iscusite, de exemplu în povestea ospățului de nuntă al împăratului din Matei 22:1-10, care arată perfect că oamenii religioși nu erau de fapt deloc interesați de invitația lui Dumnezeu, în schimb cei aparent nepotriviți, da.

> Isus, răspunzând din nou, le-a vorbit în pilde și a zis: „Împărăția Cerurilor se aseamănă cu un împărat care i-a făcut nuntă fiului său. El și-a trimis sclavii să-i cheme pe cei invitați la nuntă, dar aceștia n-au vrut să vină. A trimis din nou alți sclavi, zicând: «Spuneți-le celor invitați: Iată, am pregătit masa! Boii și animalele îngrășate au fost tăiate și toate sunt pregătite! Veniți deci la nuntă!» Dar ei, nepăsători, au plecat, unul la terenul lui, iar altul la afacerea lui. Ceilalți i-au înșfăcat pe sclavi, i-au chinuit și i-au omorât. Atunci împăratul s-a mâniat și, trimițându-și armatele, i-a nimicit pe ucigașii aceia și le-a ars cetatea. Apoi

le-a zis sclavilor săi: «Nunta este pregătită, dar cei invitați n-au fost demni de ea. Mergeți, așadar, la răspântiile drumurilor și chemați-i la nuntă pe toți aceia pe care îi găsiți!» Sclavii aceia au ieșit pe drumuri și i-au adunat pe toți aceia pe care i-au găsit, și răi, și buni, așa că sala de nuntă s-a umplut de oaspeți."

Matei 22:1-10

Biserica primară

Cel care a urmat cel mai consecvent exemplul dat de Isus în biserica primară n-a fost unul dintre ucenicii de la început, ci apostolul Pavel. El a tras brazde adânci mult în afara lumii iudaice mici și ușor de cuprins cu privirea și a umplut biserica cu oameni care nu împărtășeau nimic din fondul evreiesc, nici cultural, nici moral. Și gândirea mesianică, parte din credința iudaică, le era străină.

Printre primii creștini izbucneau certuri pe teme aparent cât se poate de nevinovate: aveai voie să pui pe masă carne luată la preț de chilipir pentru că fusese friptă pe altarul vreunui zeu roman de doi bani? Sau: trebuia un credincios nou, bărbat, care nu era evreu, să se lase însemnat trupește prin tăierea împrejur, ca evreii? Epistolele lui Pavel sunt pline de sfaturi și instrucțiuni exact pentru genul ăsta de războaie mărunte. Dar chiar dacă biserica a avut uneori probleme serioase să se obișnuiască cu sângele nou venit din afară, Pavel naviga cu o bucurie aproape maniacală prin tot Imperiul Roman și adăuga Împărăției cerurilor alte păsări ciudate aproape în fiecare port.

Și ca întotdeauna când te amesteci cu adevărat printre oamenii lumii, valul celor mai duri dintre cei duri a adus o mulțime de necazuri, atunci ca și azi. În Faptele apostolilor 16:16-24, Luca descrie un astfel de incident din Filipi, un oraș plin de forfotă:

Într-o zi, în timp ce ne duceam spre locul de rugăciune, ne-a întâlnit o sclavă care avea în ea un duh de divinație și care, prin ghicire, aducea mult câștig stăpânilor ei. Ea mergea după Pavel și după noi și striga: „Acești oameni sunt slujitori ai Dumnezeului celui Preaînalt și ei vă vestesc calea mântuirii!” Așa a făcut ea timp de mai multe zile. Atunci Pavel, supărat, s-a întors și i-a zis duhului: „Îți poruncesc în Numele lui Isus Cristos să ieși din ea!” Și a ieșit chiar în ceasul acela. Când stăpânii ei au văzut că speranța lor de câștig s-a dus, i-au apucat pe Pavel și pe Silas și i-au târât în piața publică, înaintea conducătorilor. I-au adus înaintea magistraților și au zis: „Oamenii aceștia ne tulbură cetatea! Sunt iudei și vestesc niște obiceiuri pe care nouă, romanilor, nu ne este permis nici să le primim, nici să le practicăm!”

Faptele apostolilor 16:16-21

Vaci sacre tăiate

În Filipi, vaca sacră a cuiva a fost tăiată. În cazul acesta, afacerea profitabilă cu micuța ghicitoare. Oamenii sunt adesea departe de a fi încântați când sânge nou și necioplit intră în biserică, pentru că se tem că vor trebui să accepte schimbări care nu le convin sau că vor avea probleme cu care nu vor să aibă de-a face.

Și temerea lor e întemeiată. Oamenii care vin din medii dure aduc totul cu ei: obiceiurile lor proaste, tiparele lor jalnice de a lua decizii, sufletele lor rănite și gândirea lor strâmbă.

Dar biserica Îi aparține lui Isus, nu vreunui grup de interese. Dacă Isus vrea să facă dintr-o biserică cuminte de cartier liniștit un loc pe unde intră și ies oameni cu Harley-Davidson, tatuaje pe jumătate de corp și spinări păroase, cine suntem noi să-L contrazicem? Dacă vrea să ne umple bisericile cu skateri care miros a închis, cu gangsteri de carton

care recită versuri de rap sau cu tocilari de calculator hiperactivi, ce obiecție serioasă am putea aduce?

Din practică

Oamenii care vin din medii dure aduc totul cu ei: obiceiurile lor proaste, tiparele lor jalnice de a lua decizii, sufletele lor rănite și gândirea lor strâmbă.

Un val de tineri noi și sălbatici poate însemna să regândești bugetul, ca să aloci mai mulți bani pentru tineri care până acum erau mai degrabă tentați să scoată bani din coșul de colectă decât să pună ceva în el. Poate însemna să cumperi vehicule, să regândești împărțirea spațiilor și să aduci colaboratori în plus, care să ajute să ții capacul pe oală. Și poate face mai grele întâlnirile grupului tău de tineret cu grupurile de tineret din alte biserici.

Am învățat că multe alte grupuri de tineret preferau să n-aibă de-a face cu tinerii cu care lucram eu. Destui dintre ai mei trișau la jocuri, n-aveau nicio reținer să pornească o bătaie și își plimbau peste tot o gură cam spurcată.

Dintr-un motiv sau altul, atrăgeam peste medie de mulți băieți care erau masculi alfa sadea. Odată am apărut într-o tabără cu atâția flăcăi plini de testosteron, încât a trebuit să inventez activități în plus, solicitante fizic, doar ca să le scad presiunea, ca să poată măcar să coexiste cu băieții din celelalte biserici. A fost o groază de muncă. Erau zile în care tânjeam după un grup de tineret mic, drăguț, cuminte, cooperant și respectuos, în locul soiului infracțional pe care mi-l pusese Dumnezeu în cârcă.

M-au schimbat pe mine, au schimbat biserica, și nu puțini dintre ei au fost și ei schimbați pe parcurs.

Practic în orice fel posibil, lucrarea de misiune printre tinerii din afara bisericii a avut efecte asupra bisericii, iar efectele astea pot duce la schimbări incomode. Dar, cum a observat C. S. Lewis, creștinismul există ca să aducă mângâiere, nu neapărat ca să fie comod.

Însărcinarea

Lucrarea de misiune nu e o opțiune de care dispunem după bunul plac. Avem ordin de marș și n-ar trebui să-l tratăm cu ușurință. Toți cunoaștem cuvintele lui Isus din Matei 28:

> Isus S-a apropiat de ei și le-a vorbit, zicând: „Toată autoritatea Mi-a fost dată în Cer și pe pământ. Prin urmare, duceți-vă și faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt și învățându-i să păzească tot ce v-am poruncit! Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului!”
>
> *Matei 28:18-20*

Cu un pic de gândire, o porție de chef de experimente și disponibilitatea de a schimba lucrurile, orice biserică poate începe să vorbească în viața unor tineri care altfel nu și-ar imagina niciodată că vor intra pe orbita unui grup de ucenici ai lui Isus. Dar dacă biserica se vede ca o fortăreață împotriva lumii și a personajelor dubioase care populează lumea asta; dacă se înconjoară cu un șanț de apărare plin de jargon bisericesc și cu un pod mobil al dragostei care se coboară doar pentru cei ce știu parolele corecte, atunci biserica aceea doar va administra status quo-ul, fără nicio speranță de schimbare. Iar prețul: ratează entuziasmul, aventura, lupta, bucuria și dezamăgirea și privilegiul de a vedea ce poate face Dumnezeu dintr-un diamant neșlefuit odată ce îl ia în mâinile Lui.

Din practică

Lucrarea de misiune nu e o opțiune de care dispunem după bunul plac. Avem ordin de marș și n-ar trebui să-l tratăm cu ușurință. Toți cunoaștem cuvintele lui Isus din Matei 28.

Viitorul: al lor și al nostru

Despre tinerii din grupul de tineret al unei biserici se spune adesea că sunt viitorul bisericii. Ce va deveni o biserică în viitor are mult de-a face cu cine o umplem azi. Câteva priviri spre tinerii din multe biserici sunt de ajuns ca să vezi încotro merge drumul: spre o biserică ce se învârte doar în jurul ei înseși, populată și condusă exclusiv de cei care vin din familii creștine și au crescut în biserică.

Când apar oameni din afară, se naște o dinamică nouă, pentru prezent și pentru viitor. Dinamica asta nouă poate duce biserica, în scurt timp, mai adânc în mediul din jurul ei. Poate comunica mesajul central al Evangheliei într-un fel relevant și ușor de înțeles, care poate dărâma câteva ziduri ale bulei creștine în care s-au instalat atât de mulți dintre noi.

Dar nu doar biserica are un viitor mai luminos când ajungem devreme la tineri. Cine e câștigat devreme e scutit de multă durere, de multă suferință și de unele lupte pe care colegii lui de aceeași vârstă, pierduți spiritual, le vor trăi ca urmare firească a faptului că trăiesc după pornirile lor și urmează ce li se pare înțelept în ochii lor. S-ar putea ca, în timp ce cresc, să nu-și dea seama de câștigul acesta. Dar într-o zi se vor uita înapoi la arcul vieții lor și îl vor compara cu traiectoria multor colegi de-o seamă care n-au ajuns niciodată la Isus. Iar tu ai putea să te trezești într-o zi cu un dar prețios: o scrisoare de la un fost tânăr din grup, care îți mulțumește că ți-ai investit viața și dragostea ca să-l ajuți să bea din izvorul apei vii: Isus.

Și cum să predice, dacă nu sunt trimiși? Așa cum este scris: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce aduc vești bune!”

Romani 10:15

Reflecție

Dacă e adevărat că vârsta dintre unsprezece și paisprezece ani este etapa din viață în care evanghelizarea are mai mult efect decât în aproape oricare alta, ce decizii logice ar trebui să ia de aici o biserică și ce pași ar trebui să facă?

Aprofundare pentru partea 1

1. Îți cunoști biserica: cum crezi, sincer, că i-ar primi membrii pe un val întreg de tineri care sunt vizibil la kilometri distanță de inima lui Isus, când intră pe ușă și aduc dezordine și o mulțime de probleme în comunitate?

2. Ce ar putea câștiga sau pierde biserica ta dacă reușește să ajungă la un număr însemnat de tineri din afara bisericii?

3. Care sunt vacile sacre ale familiei tale de la biserică? Cum ar reacționa membrii dacă vreo câteva dintre vacile astea ar fi tăiate?

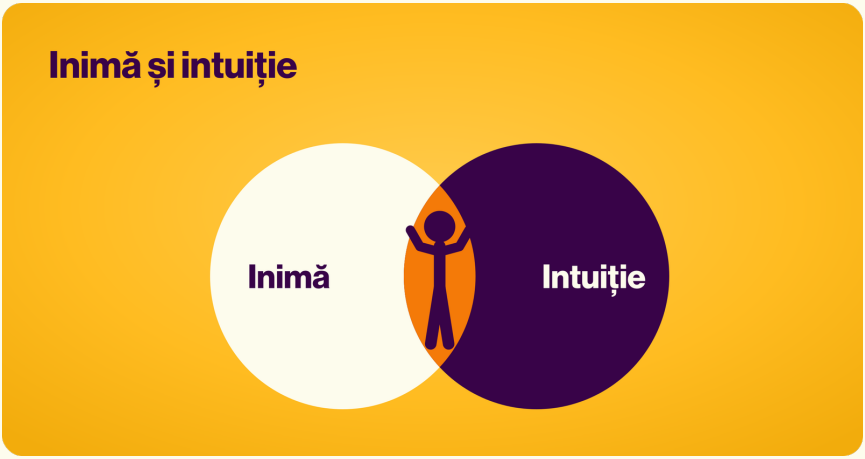
Partea 2

Construiește

3 Elementele-cheie înainte de început

4 O biserică ce vrea cu adevărat să ajungă la tineri

5 Acceptă procesul

Capitolul 3

Elementele-cheie înainte de început

Eu sunt genul de om pentru care paharul e pe jumătate plin și nu sunt înclinat spre gânduri pesimiste. De aceea, te rog să mă crezi că nu exagerez când spun că orice încercare de a ajunge la tinerii din afara bisericii e până la urmă sortită eșecului dacă nu sunt puse la punct câteva elemente-cheie cu mult înainte să începi. Exact despre asta e vorba în partea din mijloc a acestei cărți. Iată deci unul dintre elementele acestea. O lucrare de misiune eficientă are nevoie de o persoană-cheie, un bărbat sau o femeie în linia întâi, care nu doar are inimă ca cei mai nevoiași copii și tineri să ajungă la Isus, ci are și abilitățile reale de a intra în legătură cu ei și de a-i câștiga. Ambele calități trebuie să fie puternice la persoana-cheie pe care o alegi.

Omul potrivit

Brady voia să organizeze un concert ca să ajungă la tinerii necredincioși pe care îi vedea peste tot. Brady are o inimă uriașă, chiar uriașă. Dar are cam zero talent la gândirea strategică sau la atragerea soiului ăstuia de tineri. A pus pe masă o grămadă de bani pentru o trupă despre care credea că îi va atrage pe tinerii de pe stradă. Era, firește, o trupă creștină, iar în deschidere invitase tot două trupe creștine.

Nu prea deștept.

Rezultatul era previzibil. Concertul a fost practic un eveniment exclusiv creștin. (A existat totuși o chemare la predarea vieții, așa, ca să fie sigur.) Brady a ars o grămadă de bani, pe care în cea mai mare parte nu i-a mai văzut niciodată înapoi, și până la urmă a avut cam zero influență asupra lumii seculare la care voia de fapt să ajungă inima lui.

Măcar le-a făcut cadou tinerilor creștini un concert frumos.

Din practică

O lucrare de misiune eficientă are nevoie de o persoană-cheie care nu doar are inimă ca cei mai nevoiași copii și tineri să ajungă la Isus, ci are și abilitățile de a intra în legătură cu ei și de a-i câștiga.

Pentru că Brady e prieten cu mine, mi-am spus părerea din timp despre ideea lui. „Ești sigur că vrei să faci asta? Nu cred că prea mulți tineri seculari măcar au auzit de trupa asta."

Brady a insistat că trupa pe care o alesese îi va atrage ca mierea pe urși. E cam încăpățânat și, mă rog, erau banii lui. Totuși nu voiam să-l văd până la urmă dezamăgit și falit. Așa că am rămas pe fază, am tot întrebat și am făcut propuneri.

„Uite, în locul tău aș pune în deschidere câteva trupe seculare locale, care își aduc prietenii. Probabil rămân apoi pentru tot spectacolul.”

„Ce?!”, a zis Brady, șocat. „Trupe necreștine? Poate înjură sau ceva de genul ăsta.”

Am ridicat din umeri. „Păi, dacă vrei să ajungi la necredincioși, poate trebuie să te folosești de bunul și bătrânul mamona nedreptății.”

„Nicio altă biserică nu va susține concertul dacă fac asta!”, a chițăit Brady. (Da, între timp ajunsese să chițăie.)

Am ridicat iar din umeri. „Și?”

Brady și-a dus planurile la capăt și a obținut exact rezultatul pe care nu-l voia. Toți cei din jurul lui au cosmetizat evenimentul și au spus lucruri ca „Dumnezeu i-a adus exact pe oamenii pe care i-a vrut acolo”. E o metodă drăguță și sigură de a ocoli faptul că ți-ai ratat obiectivele declarate și că strategia și planificarea au fost, cel mai probabil, varză.

Brady are inima, dar nu are intuiția și isteția de stradă ca să se miște în lumea tinerilor seculari. E un secund bun, un asistent grozav, dar nu o persoană-cheie bună.

Oamenii care au inima și capacitatea dată de Dumnezeu de a avea o conexiune cu lumea seculară nu pot fi fabricați artificial și nici produși de sistemul educațional. Asemenea oameni unici trebuie descoperiți, iar apoi trebuie să li se dea libertatea și încurajarea de a se ocupa de tinerii necreștini. Trebuie să li se permită să creeze un mediu în care acești tineri sunt bineveniți și pot înflori.

Cum? Cel mai bine, găsind omul matur spiritual, cu un dar natural de lider,, în jurul căruia par să roiască mereu o mulțime de tineri seculari. Poate fi un profesor, un antrenor sau cam oricine căruia îi plac vizibil tinerii și cu care tinerii se conectează ușor.

Din practică

Oamenii care au inima și capacitatea dată de Dumnezeu de a avea o conexiune cu lumea seculară nu pot fi fabricați artificial. Asemenea oameni unici trebuie descoperiți și trebuie să li se dea libertatea și încurajarea de a se ocupa de tinerii necreștini.

Adesea, astfel de oameni sunt deja activi într-o formă de slujire. Uneori lucrează în afara zidurilor bisericii locale, în organizații interconfesionale ca Young Life sau Youth for Christ, adică în organizații care îi atrag adesea pe cei care nu se regăsesc prea mult în grupul de tineret clasic al bisericii.

Cum găsești o persoană-cheie

Dar să-i câștigi pe oamenii aceștia s-ar putea să nu fie deloc ușor. Tocmai la oamenii cu talentul de a ajunge la tinerii seculari poate exista la început o rezistență față de ideea de a deveni parte din misiunea unei biserici bine așezate.

Mulți dintre ei sunt obișnuiți cu libertatea și cu cultura de echipă pe care le au multe organizații interconfesionale. Pasul într-o biserică li se poate părea ca intrarea într-un sistem de operare labirintic, plin de restricții, pe care unele le consideră (pe drept sau pe nedrept) meschine. O asemenea decizie se poate simți, cel puțin la început, ca și cum ai târî o ancoră după tine.

Cei care conduc o lucrare de misiune foarte intuitivă și orientată spre ofensivă sunt adesea reticenți să se încurce în comitetele, consiliile și politica multor biserici locale. Mulți știu că bisericile locale au un istoric destul de slab când e vorba să-i abordeze și să-i integreze pe oamenii din lumea seculară.

Și mai sunt și alți factori.

Unele biserici caută pe cineva „relevant pentru tineri” anume printre tinerii adulți de vârstă studențească. Tinerii adulți sunt adesea candidați buni, dar studiile universitare nu sunt deloc o condiție pentru această sarcină, iar o pregătire teologică academică poate fi chiar contraproductivă.

Pe lângă asta, mai e mitul că trebuie să fii tânăr ca să te conectezi cu tinerii.

O persoană-cheie eficientă pentru lucrarea de misiune n-ar trebui măsurată atât după vârstă sau după cât de cool e, ci după capacitatea ei de a transmite dragoste adevărată și interes adevărat, legată de un simț natural pentru ce funcționează și ce nu. Desigur, liderii mai tineri au de obicei mai multă energie și rezistență decât cei ceva mai în vârstă. Dar e o diferență uriașă între a munci mai mult și a munci mai inteligent. Adesea, cei mai în vârstă fac acest fel de slujire mai inteligent decât colegii lor mai tineri.

Cu cât persoana-cheie e mai tânără, cu atât e mai probabil că va trebui s-o îndrumi, să-ți ceri scuze în locul ei și poate chiar s-o aperi de cei care abia așteaptă să-i sucească gâtul. (Golanii ăștia s-au năpustit asupra prăjiturilor care erau pentru micul dejun al femeilor de a doua zi! Liderul de tineret mai în vârstă, pe baza experienței, ar fi aruncat dinainte o privire în bucătărie și ar fi ascuns prăjiturile.)

Am învățat că nu poți prezice niciodată cu siguranță cine va fi persoana-cheie. Bărbatul sau femeia cu darul natural de a ajunge la tinerii din afara bisericii te-ar putea surprinde. Unii vor fi diamante nesșlefuite, cu care va trebui să lucrezi cu răbdare ca să le dezvolți darurile și să le construiești abilitățile, fără să le lași entuziasmul să se evapore pe drum.

Din practică

Unele persoane-cheie vor fi diamante neșlefuite, cu care va trebui să lucrezi cu răbdare ca să le dezvolți darurile și să le construiești abilitățile, fără să le lași entuziasmul să se evapore pe drum.

Un astfel de diamant

Jenny era unul dintre diamantele noastre neșlefuite. Era una dintre colaboratoarele noastre cele mai eficiente când venea vorba să-i aducă înăuntru pe tinerii de la margine. Era plină de energie, caldă, grijulie și capabilă. Tineri noi veneau val după val în lucrarea cu tinerii, datorită implicării, dragostei și priceperii ei.

Era și tânără și un pic nesăbuită.

Conducea o mașinuță șifonată. O îndesa atât de plină de tineri, încât arăta ca o mașină de circ. Cauciucurile erau tocite de tot și, cum s-a dovedit, ITP-ul expirase. Asta i-a băgat în panică totală pe cei mai responsabili din echipa de conducere. Știau că, dacă Jenny plimbă tineri de colo-colo cu binecuvântarea noastră și face un accident fără ITP, s-ar putea să ne bată curând avocații la ușă.

Am insistat să rezolve problema cu ITP-ul și i-am oferit, ca ajutor, microbuzul bisericii (care era și bine asigurat). Pe deasupra a primit de la noi câteva lecții despre responsabilitatea pentru tinerii din mașina ei și despre cât de puțin le place părinților să primească un telefon de la spital.

A umplut microbuzul cu tineri și a reușit să-l șifoneze serios, dând cu spatele în stâlpi și luând pe sus cutii poștale, de cele mai multe ori pentru că pălăvrăgea cu tinerii în loc să fie atentă. (Ironic, pe drum deschis conducea absolut normal.) Am strâns din dinți, ne-am forțat un zâmbet și am trecut loviturile la prețul pe care trebuia să-l plătim

ca Jenny să-și facă magia. Am și tachinat-o zdravăn că mergea cu microbuzul ca la mașinuțele bușitoare din parcul de distracții.

Jenny era un câștig prețios, cu câteva riscuri care veneau la pachet. Am decis să șlefuim câștigul și să avem răbdare cu riscurile, în timp ce o ajutam să se schimbe.

Oricât de mult ar vrea o biserică să atragă tineri la care încă n-a ajuns nimeni, fără o persoană-cheie ca Jenny pornirea spre tinerii seculari e de regulă prematură. În cazuri rare am văzut tineri care au luat ei înșiși foc și au devenit, din proprie inițiativă, activi și eficienți în lucrarea de misiune printre prietenii lor necreștini. Dar acestea sunt excepții, oricât de binevenite și minunate ar fi, și nu ceva ce poți produce, programa sau prezice.

Dacă nu-ți vine în minte nimeni care să aibă inima, abilitățile și disponibilitatea imediată de a se arunca în domeniul acesta, atunci acum e momentul să te rogi, să ții ochii deschiși și să te pregătești pentru persoana pe care ți-o va scoate Dumnezeu în cale.

Reflecție

Când te gândești la genul de om care are darul natural de a intra în legătură cu tineri din biserică și mai ales din afara ei, ce nume îți vin în minte?

Capitolul 4

O biserică ce vrea cu adevărat să ajungă la tineri

Când am ajuns azi-dimineață la biserică, am găsit parcarea, holul de la intrare, coridoarele și sălile pline de bile de burete de un galben țipător. Se pare că tinerii mai mari s-au distrat bine aseară.

Azi-dimineață e studiul biblic al femeilor.

Fără îndoială, aseară erau pe jos mult mai multe bile, dar să le găsești pe toate pe întuneric e aproape imposibil. Din fericire, doamnele care conduc studiul biblic nu păreau prea deranjate de gunoiul ăsta ciudat. Probabil s-au obișnuit între timp.

Un băiețel a venit la mine cu un pahar de carton plin cu bile de burete. I-am spus că e muniție radioactivă dintr-un război cu extratereștrii care avusese loc azi-noapte și că, dacă le adună pe toate, îi face lumii un serviciu, iar eu îi dau un euro pentru fiecare pahar plin. Să salvezi

lumea și să mai fii și plătit pentru asta i s-a părut logic, așa că a zbughit-o să adune bile.

Nimeni nu va fi chemat la raport din cauza bilelor rămase. Omul de serviciu nu va demisiona frustrat când va pescui a suta oară o bilă de burete din spatele caloriferului. E pur și simplu minunat să lucrezi cu un grup de oameni care vor cu adevărat să ajungă la tineri și sunt gata să suporte micile neplăceri care vin la pachet.

Este biserica ta pregătită?

De fapt, chiar înainte să găsești persoana-cheie care are inima și abilitățile potrivite pentru această lucrare, trebuie să te asiguri că comunitatea ta de credință e cu adevărat pregătită și dispusă să plătească prețul ca să meargă după tinerii de la margine. Asta e un pic mai complicat decât pare la început. Pentru că, dacă îi întrebi pe oamenii din biserica ta dacă vor să ajungă la cei pierduți, toți vor da răspunsul reflex: „Da, sigur că da!"

Dar întotdeauna sunt unii care nu vorbesc serios.

Pentru mulți, afirmația asta înseamnă de fapt, bineînțeles: „Vrem să ajungem la cei pierduți, atâta timp cât vin la noi fără mari probleme, încep imediat să citească Biblia, se implică în lucrarea cu copiii, aduc ceva în plus la masa comună, se lasă pe loc de fumat și de înjurat și, în mare, se poartă așa cum ne-ar plăcea nouă."

În realitate, foarte puțini i-ar oferi unui om fără adăpost un loc pe canapeaua lor sau ar porni să invite o prostituată la studiul biblic al femeilor. Prețul pentru așa ceva e mai mare decât pot duce mulți în realitate. Prea mulți vor să ajungă la mulțimi fără să le îmbrățișeze cu adevărat. Bine, bine. E ușor să devii cinic, dar prea des exact așa stau lucrurile. În privința asta am dreptate mai des decât mi-ar plăcea.

Mă gândesc la o povestire despre Francisc de Assisi, care mergea pe un drum de țară cu prietenii și ucenicii lui, când au auzit clopoțelul de

cerșetor al unui lepros, care îi avertiza pe călători că se apropie. Francisc și însoțitorii lui s-au tras pe marginea drumului, ca să-i facă loc larg acestei ființe nenorocite, cu boala ei de temut, care te desfigura.

În timp ce Francisc îl privea pe omul care se poticnea pe drum în hainele lui putrezite și cu carnea putrezind, și-a dat seama că starea jalnică a acestui om îi aducea poate milă și compasiune de la distanță, dar niciodată lucrul după care tânjea cel mai mult: atingerea omenească.

Spre uimirea prietenilor lui, dar și a leprosului, Francisc a pășit în mijlocul drumului și a mers spre el cu brațele deschise.

Leprosul a sunat speriat din clopoțel, ca să-l avertizeze pe nebunul ăsta, dar Francisc nu l-a băgat în seamă, l-a cuprins pe cerșetorul respingător, cu trupul care se destrăma, într-o îmbrățișare uriașă, i-a șoptit binecuvântarea lui Dumnezeu și și-a încununat gestul cu un sărut pe fața bietului om.

Tocmai pentru lucruri de felul ăsta ne amintim azi de Francisc și tocmai de aceea a fost atât de eficient. Nu s-a mulțumit să iubească de la distanță.

Și exact atitudinea asta trebuie să marcheze orice biserică ce vrea să ajungă la oamenii din afara zidurilor ei. Nu știi niciodată pe cine îți scoate Dumnezeu în cale.

Din practică

Să iubești de aproape, acolo unde e periculos, și nu de la distanță. Aceasta e atitudinea care trebuie să marcheze orice biserică ce vrea să ajungă la oamenii din afara zidurilor ei.

O biserică gata să plătească prețul

Pentru că am o istorie lungă cu acest fel de lucrare, sunt rugat des să sfătuiesc biserici care se gândesc la o lucrare de misiune adevărată. După vreo cincisprezece minute de discuție, cei mai mulți renunță la idee.

Îmi amintesc cum stăteam cu un grup încântător de membri ai unui comitet, care voiau, cu înțelepciune, să cântărească costurile lucrării de misiune. Ne-am întâlnit într-o sală mare a bisericii, plină de istorie, iar fursecurile erau făcute în casă și aveau un gust grozav. Ronțăiam din ele în timp ce îmi descriau cu mândrie istoria sălii. „Asta e cea mai mare sală pe care o aveți?", am întrebat. „Da, aici ar avea loc activitățile noastre de misiune pentru tineri", mi-au răspuns politicos.

M-am ridicat și m-am dus la una dintre ferestre.

„Deci, dacă reușiți ce discutăm aici, vă puteți aștepta să se spargă două sau trei geamuri ca ăsta, de la mingi care zboară, cozi de mătură, zbenguială fără grijă sau capul vreunui biet băiat."

Aproape că s-au înecat cu fursecurile.

Am făcut turul sălii mari și le-am arătat viitorul încăperii. „Puteți să vă așteptați la câteva crestături interesante în parchetul ăsta frumos și la câteva cuvinte urâte mâzgălite pe blatul mesei ăsteia. Pe toată mobila de aici se va sări, va fi îmbibată și pătată cu suc și plină de firimituri. Ar trebui să mai spun că, uneori, după un eveniment, veți descoperi că toată hârtia igienică a dispărut din toalete. Și toate astea, reținețI, cu supraveghere."

M-am uitat la câteva fețe îngrozite. Au reacționat de parcă tocmai le-aș fi descris încă un călăreț al Apocalipsei.

Așa că mi-am luat timp să le explic pe larg natura parazitară a acestui soi de tineri (și, de fapt, a celor mai mulți tineri). Le-am dat o idee aproximativă despre costuri, nu doar pentru clădire, ci și pentru buget.

M-am străduit să-i fac să înțeleagă că lucrurile astea ar putea afecta o vreme chiar și participarea la serviciile de închinare, mai ales duminică dimineața.

Mi-au mulțumit repede pentru observații și au hotărât să amâne ideea pentru o ședință ulterioară. Asta e limbaj tipic de biserică pentru „Sigur nu facem nebunia asta!". Pur și simplu prețuiau mai mult păstrarea clădirii lor istorice decât lucrarea de misiune printre tinerii necredincioși. Cel mai mult le-ar fi plăcut să le aibă pe amândouă, dar, puși să aleagă, au ales. Și au ales greșit.

Uneori, prețul pentru o biserică înseamnă membri nemulțumiți și supărați.

Nu demult, o familie cu adolescenți a plecat din biserica noastră. Motivul lor: grupul de tineret era „prea periculos pentru copiii noștri". Amândoi părinții veniseră la credință ca adulți și făceau tot ce puteau ca să-și crească copiii într-un mediu creștin până în măduva oaselor. Când copiii erau mici, iubeau școala duminicală.

Când au mai crescut, au început să învețe să cânte la instrumente, ca să poată acompania cântările de laudă pe care le ascultau toată ziua. În cele din urmă au devenit adolescenți și au trecut în grupa de 11 până la 14 ani, unde o prioritate mare era să aducem înăuntru tineri pentru care creștinismul, atâta timp cât nu le vorbește nimeni despre el, e o carte închisă.

Părinții au descoperit că acum copiii lor erau înconjurați exact de genul de tineri de care încercaseră din răsputeri să-i ferească. Cel mai îngrozitor lucru pentru ei era faptul că aceste întâlniri aveau loc tocmai în grupul de tineret al bisericii. Pericolul ca tinerii seculari să le molipsească copiii de rău a cântărit pentru ei mai greu decât posibilitatea ca proprii lor copii să-i molipsească pe ceilalți de bine. Așa că au plecat.

După cum știi, puține biserici sărbătoresc când familii implicate, din miezul comunității, pleacă.

Din practică

Uneori, prețul pentru o biserică ce merge cu adevărat după oamenii din afara bisericii înseamnă membri nemulțumiți și supărați.

Gândește-te și la costurile pe care succesul tău le aduce în alte feluri. Poate va trebui, de exemplu, să regândești bugetul. Poate va trebui să regândești felul în care folosiți spațiile. (Hoardele de puști noi au făcut o biserică cu care lucram să renunțe la bănci în favoarea scaunelor stivuibile, ca să avem mai mult loc. Decizia asta a declanșat faimoasele războaie ale băncilor.) Poate ai nevoie de mai mulți ajutători și colaboratori. Poate trebuie să regândești la ce îți folosești timpul. (Neapărat planifică orele de care e nevoie ca să aduni munții de bile Nerf împrăștiate prin toată curtea bisericii!)

O biserică gata să se relaxeze (și să plătească prețul pentru asta)

Fii sincer. Te deranjează dacă cineva își aprinde o țigară în parcarea bisericii? Cum ai reacționa dacă ai ști că niște tineri au venit drogați la o întâlnire sau dacă ai afla că au strecurat un joint în tabără?

Ce faci dacă fetele cu care ai lucrat atâta timp ca să le aduci în contact cu Evanghelia apar la o petrecere la piscină în costume de baie care aproape că nu există? Să zicem că cea mai grasă înjurătură zboară de la un capăt la altul al holului bisericii? Ce faci dacă din căștile unor telefoane se aud piese rap destul de vulgare?

Chiar dacă tu poți gestiona asemenea situații cu har și cu măsură, poate și biserica ta?

Unele biserici fac o mare problemă din lucruri care pentru tinerii din afara cercurilor creştine nu sunt deloc o problemă. Unele permit în excursii sau în sala de tineret exclusiv muzică creştină. Unele aşteaptă la evenimentele bisericii un standard pe care tinerii seculari pur şi simplu nu-l pot înţelege. Cred cu tărie că grupurile de tineret au nevoie de reguli clare şi rezonabile pentru toţi cei care vor să participe. Drogurile şi alcoolul sunt absolut interzise, limbajul vulgar nu e bine văzut, fetele şi băieţii nu dorm în aceleaşi camere când înnoptează undeva, iar giugiulelile în public nu îşi au locul. Cheia la reguli de felul ăsta e că sunt logice pentru aproape toţi tinerii, creştini sau nu, şi că, în general, sunt susţinute de societate, de şcoli şi de cele mai multe familii.

De regulă, tinerii seculari nu se revoltă împotriva regulilor clare, rezonabile şi logice, care se aplică la întâlnirile bisericii la fel ca acasă, la şcoală şi la clubul sportiv.

Puţine dintre lucrurile din care creştinii fac o chestiune de sfinţenie sunt porunci biblice clare. Deseori se strecoară un legalism prostesc, de exemplu când toate filmele interzise sub 16 ani sunt declarate tabu fără discuţie, în timp ce multe filme pentru 12+ sunt mult mai urâte şi mult mai jignitoare pentru sensibilitatea unui creştin. (Documentează-te temeinic despre filme dinainte, de exemplu din ghidurile detaliate pentru părinţi de pe internet. Doar două exemple de filme la care n-ai avea voie să mergi niciodată cu un tânăr dacă interzici fără discuţie tot ce e interzis sub 16 ani sunt *Patimile lui Hristos* şi *Salvaţi soldatul Ryan*. Unele filme pentru 12+, în schimb, sunt pline de gunoaie.)

Ţapul ispăşitor al multor biserici, preferatul meu personal, e sărbătorirea Halloweenului, o sărbătoare pentru care îţi voi da mai târziu în cartea asta o grămadă de muniţie despre cum o poţi folosi pozitiv. Multă vreme creştinii n-au avut o problemă deosebită cu Halloweenul, dar în ultimele decenii multe biserici au ajuns la concluzia că această sărbătoare, care îi bucură pe atâţia aspiranţi la statutul de vampir, e chintesenţa răului din lumea noastră.

Nu contează că restul lumii umblă în costume trăsnite și strânge dulciuri de la vecini. Mulți creștini se retrag în subsolurile bisericii, unde pot sta departe de rău deghizându-se în personaje biblice (în afară de Satana, Dalila, Iuda, Izabela și probabil Rahav din zilele în care era prostituată) și dându-și dulciuri unii altora pe sub mână. Ideea e că nu există niciun efort de a intra în contact cu lumea într-un fel care L-ar onora pe Isus.

Ne credem sfinți pentru că stăm departe de răul evident: lilieci, pânze de păianjen, fantome, vrăjitoare drăguțe, Darth Vaderi și vampiri. Restul lumii ne crede ciudați pentru că vedem ceva atât de caraghios și de nevinovat ca fiind atât de înfricoșător încât trebuie să te ascunzi de el. Când sfințenia seamănă suspect de mult cu ciudățenia, s-ar putea să ai o problemă.

Să ne urcăm pe piedestal din cauza rădăcinilor precreștine ale Halloweenului? Orice necredincios cât de cât informat ne poate da jos de pe piedestal amintind de rădăcinile precreștine care se agață de Crăciun și întrebând de ce bisericile noastre nu spun nimic împotriva căutatului de ouă de Paște sau a Zilei Îndrăgostiților.

O biserică ce vrea cu adevărat să ajungă la necredincioși ar putea fi nevoită să-și reorganizeze subiectele de dispută. Care teme țin în mod fundamental de integritatea biblică și care sunt reacții la situații din societate? În unele cazuri, o biserică ar putea fi nevoită să meargă pe două căi deodată și să lase loc pentru perspective diferite. Cine e în biserică împotriva Halloweenului are voie să fie împotrivă, iar cine vrea să ajungă la tineri primește libertatea să folosească sărbătoarea pentru tot ce poate da.

Nu toată lumea va fi fericită cu drumurile pe care le apucă cei care vor să ajungă la tineri. Unii vor porni o tiradă dacă organizezi un weekend de paintball sau bătălii cu Nerf în sala bisericii. „Liderii de tineret promovează violența!”, se vor văita oricui e dispus să-i asculte.

(Apropo, mai multe despre bătăliile cu Nerf și despre cum atragi tineri cu ele găsești în capitolul 10.)

Liderul nostru de tineret pentru grupa de 11 până la 14 ani voia să-i câștige pe mai mulți dintre tinerii seculari care veneau la programul lui din timpul săptămânii ca să încerce și studiul biblic de duminică. A hotărât ca, după studiul biblic Ignite de duminică (pe vremuri numit simplu școala duminicală), să meargă cu gașca întâi la pizza și apoi la cinema, la Familia Simpson: Filmul (care tocmai apăruse).

O familie nouă venise în biserica noastră cu câteva luni înainte. Aveau un copil de vârsta asta, care voia neapărat să vină și el.

Mamei i-a sărit țandăra. Oare nu știam că Familia Simpson e rea, și gata? (Ăăă, nu. Sincer, nu ne trecuse niciodată prin cap.) Bineînțeles, i-a interzis copilului să meargă.

Dar asta nu i-a ajuns. A pornit și o cruciadă.

În cele din urmă le-am explicat părinților că echipa nu doar că era de partea deciziei liderului nostru de tineret, ci că și celor mai mulți din echipa de conducere le plăcea Familia Simpson și plănuiau fie să vadă filmul la cinema, fie să-și cumpere DVD-ul de îndată ce apărea.

Familia nouă a plecat pe loc din biserică, șocată de lipsa noastră de discernământ spiritual și de înțelepciune.

O biserică plină de har

Tinerii care vin din case în care drogurile sau alcoolul fac parte din viața de zi cu zi, limbajul e vulgar și morala nu contează aduc cu ei aceste „valori de familie”. Sunt tinerii de care se tem cel mai mult mulți părinți creștini, pentru că ar putea murdări apa curată în care părinții și-au lăsat copiii să înoate cu atâta grijă.

O biserică plină de har înțelege natura tinerilor cu care lucrează. Stabilește reguli clare de comportament, dar se poartă cu acești tineri cu grijă și cu bunătate.

O să fii surprins cât de des e nevoie de har.

La puțin peste douăzeci de ani am fost angajat ca lider de tineret pentru grupa de 11 până la 14 ani. Biserica avea unsprezece copii de vârsta asta, dar eu știam unde pot găsi mult mai mulți.

După un an aveam în grupul de tineret unsprezece copii din biserică și vreo trei sute de tineri care fuseseră până atunci în afara bisericii, atât de mulți încât a trebuit să cer autobuzul bisericii ca să-i aducem din cartierul cu probleme. Vehiculul era un autobuz școlar clasic, vopsit în albastru, cu o ușă mare de sticlă în spate, sub care un geniu pictase sloganul „Vino după mine la școala duminicală!". Voluntarii noștri plecau să-i adune pe tineri, iar eu rămâneam la biserică și mă asiguram că pentru program totul e la locul lui.

Undeva pe cei câțiva kilometri dintre cartierul cu probleme și biserică, băieții de pe bancheta din spate au întărâtat o fată nu prea isteață, dar foarte bine făcută, să-și ridice bluza cu tot cu sutien și să-și lipească sânii goi de geamul din spate al autobuzului bisericii.

„Vino după mine la școala duminicală!" Ce reclamă!

Voluntarii din autobuz nu observaseră nimic din toate astea, dar până să ajungă autobuzul la biserică, tinerii care chicoteau răspândiseră deja povestea, și până să se golească autobuzul, o așteptam deja afară pe fată.

„Tu și cu mine trebuie să vorbim puțin", am spus sever, dar încet. Fata era deja roșie de rușine și gata să plângă. Nu avea nevoie de o predică.

„Trebuie să te trimit acasă azi", i-am spus. Dar îi cunoșteam și situația de acasă, așa că am adăugat: „Nu voi spune niciun cuvânt despre ce

s-a întâmplat, atâta timp cât îmi promiți că nu mai faci prostii de-astea."

„Pot să vin săptămâna viitoare?", m-a implorat printre lacrimi.

„Sigur că da. Vrem să mai vii. De acum încolo nu mai spun niciun cuvânt despre asta."

Mi-a mulțumit, iar eu i-am povestit discuția unei colaboratoare. Am rugat-o să o ducă pe domnișoară acasă. Pentru tineri a fost o întâmplare de-a dreptul hilară, care s-a stins cu timpul, când toți au trecut la următorul scandal sau la următoarea prostie. Dar până la urmă, ai ghicit, povestea a ajuns și la restul bisericii.

Unii au fost prea șocați ca să mai spună ceva. Unii voiau să se asigure că fata asta nerușinată va fi aspru pedepsită (o lapidare publică, plus interdicție pe viață în curtea bisericii, părea să fie cam ce aveau în minte). Alții m-au surprins cu înțelegerea și harul lor când le-am spus ce știam despre fată și despre casa ei. M-au și susținut pentru felul în care gestionasem situația.

Iar unii știau acum sigur că fusese o greșeală să fiu angajat. Uitați-vă numai ce pleavă apare pe aici în ultima vreme, așa gândeau ei.

Din practică

O biserică plină de har înțelege natura tinerilor cu care lucrează. Stabilește reguli clare de comportament, dar se poartă cu acești tineri cu grijă și cu bunătate.

O biserică și un grup de tineret care îi integrează chiar și pe cei complet străini de biserică

Unul dintre cele mai mari obstacole pentru o lucrare de misiune eficientă pot fi tinerii creștini din grupul de tineret. (Și, prin extensie,

părinții lor.) Cele mai multe grupuri de tineret au o ierarhie nescrisă, bine stabilită. Multe sunt conduse de câteva fete foarte implicate, iar în destule grupuri sunt bătător la ochi de mulți tineri de la școli creștine sau din familii creștine foarte protectoare. Tinerii noi, mai ales șefii de gașcă duri, școliți pe stradă (care au fost dintotdeauna publicul meu țintă principal), dau serios peste cap ordinea stabilită.

Și unde sunt șefi de gașcă, de obicei se învârt prin preajmă și câteva fete foarte atrăgătoare. Fetele atrăgătoare le fac pe alte fete nervoase și le dau senzația că sunt mai prejos. În plus, fetele atrăgătoare din afara bisericii nu prea știu ce să facă cu politețurile creștine. (Sincer, fetele creștine pot fi la fel de fițoase și de închise în bisericuțele lor ca fetele necreștine de vârsta lor. Ghearele pot ieși repede.) Cei noi sunt văzuți ca intruși care ocupă teritoriul tinerilor care sunt de mult în biserică.

Resentimentele pot crește. Se poate instala o atmosferă de „noi contra lor". Uleiul lumii și apa comunității creștine de multe ori nu se amestecă bine. Așteaptă-te ca unii tineri creștini să submineze eforturile de a aduce tineri noi.

O parte din soluție e să-ți implici tinerii de la început în toată strategia lucrării de misiune. Încurajează-i să-și aducă prietenii necredincioși sau din afara bisericii. Ajută să-i provoci pe tinerii din biserică să fie lideri spirituali și să discutați dinainte genul de probleme și dileme care pot apărea.

Pentru că fiecare grup de tineret are dinamica lui și chimia lui cu totul aparte, nu există o rețetă-minune care să rezolve posibilele probleme ce apar când un grup bine așezat e inundat de nou-veniți care gândesc cu totul altfel, se poartă cu totul altfel și reacționează cu totul altfel.

O biserică gata să primească provocările și schimbările

Unele biserici au mers până acolo încât au creat practic două grupuri de tineret, unul mai ales cu tineri creștini și unul în care nou-veniții dau tonul. (Nu fac din asta o recomandare fermă, dar merită să te uiți la variantă.) Nimic nu paralizează mai repede o lucrare de tineret activă, orientată spre misiune, decât atunci când părinții tinerilor din biserică au senzația că copiii lor sunt neglijați sau împinși pe margine ca să se ajungă la cei din afara bisericii.

Adulții din biserică trebuie să înțeleagă care e rolul lor când, din când în când, apar în curtea bisericii grupulețe de tineri care se poartă ciudat (și poate arată și ciudat!). Adulții nu doar că pot susține lucrarea de misiune, ci pot fi parte din soluție, dacă hotărăsc să se ducă la un grup de tineri pe care nu-i cunosc, să le spună „bine ați venit" și să arate interes pentru ei. Poate părinții din lucrarea voastră pot prelua standul cu gustări sau pot pune mâna la treabă în alt fel concret și așa devin, aproape pe nesimțite, parte din lucrare.

Pe scurt, o biserică trebuie să fie gata să primească provocările și schimbările pe care le aduce o lucrare de misiune eficientă.

La sfârșitul anilor șaizeci, mulți oameni și lideri din cele mai multe biserici îi priveau de sus pe tinerii care se cufundau în cultura hippie. Ici și colo exista câte un lider creștin care putea trece peste mirosul de ulei de paciuli, peste șiragurile de mărgele și pletele lungi, ca să-i iubească pe acești adolescenți și tineri adulți. Acești lideri răzleți au descoperit în tinerii din contracultură o foame profundă după Dumnezeu, iar bisericile lor au început să se umple cu ei.

O biserică din sudul Californiei s-a trezit exact în situația asta, și mulți din biserică erau orice, numai fericiți nu. Subiectul că biserica era invadată de hippioți murdari a ajuns în centrul unei ședințe deosebit de aprinse a consiliului bisericii. Doar că plângerea n-a fost spusă

așa, ci ambalată mai frumos. Îngrijorarea exprimată oficial privea numărul de tineri care veneau desculți la serviciul de închinare.

„De ce e asta o problemă?”, a întrebat pastorul, care știa foarte bine despre ce era vorba de fapt.

„E din cauza mochetei”, s-a fâstâcit unul dintre membrii consiliului. „Grăsimea și murdăria de pe picioarele lor o să strice mocheta.”

„Asta e tot? Dacă n-ar fi mocheta, n-ați avea nicio problemă ca tinerii ăștia să vină la serviciul de închinare, chiar și desculți?”, a întrebat pastorul.

Consiliul a dat din cap aprobator și ședința s-a încheiat.

Chiar în noaptea aceea, pastorul s-a dus la biserică și a smuls cu mâna lui toată mocheta.

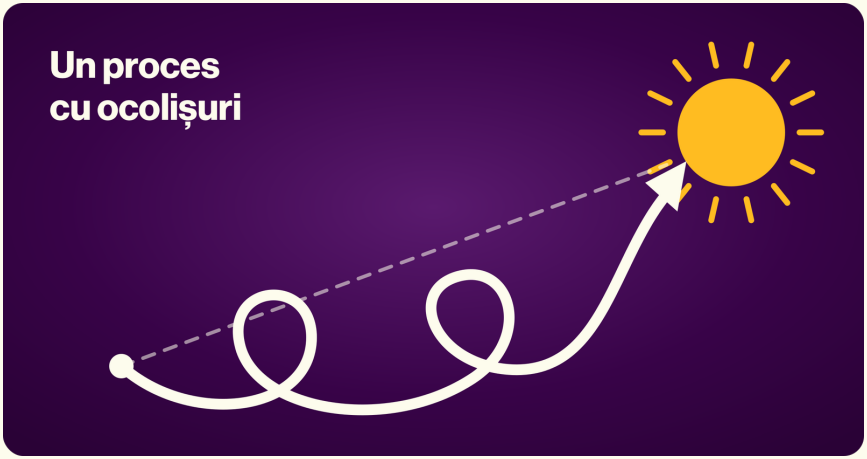
Rămași fără scuză, câțiva membri ai consiliului au plecat furioși din biserică. Iar biserica asta a devenit una dintre lucrările mai mari din zonă, și mulți dintre hippioții murdari de atunci au preluat mai târziu mantia conducerii creștine.

Pastorul a ales cu înțelepciune să lase biserica să devină biserica pe care o voia Isus, nu cea pe care o voiau unii din rândurile ei.

Apropo, omul care mi-a spus povestea asta era unul dintre membrii consiliului care plecaseră atunci plini de furie și dezgust. Ani mai târziu, a recunoscut cu smerenie că Dumnezeu avea un plan mai mare decât prejudecata lui.

Reflecție

Ce ar costa-o pe biserica ta să pună accentul pe tinerii din afara bisericii din zona voastră?

Capitolul 5

Acceptă procesul

Tot apar pe Instagram, poze cu foști membri ai grupurilor de tineret pe care le-am condus. Doar că între timp sunt adulți. Dar tot le place să posteze cum arătau pe vremuri.

Când văd fețele tinere, trupurile slăbănoage și coafurile de atunci, mă gândesc la traiectoriile acestor vieți. Unii au înflorit repede. Ar fi putut trece drept exemple de manual pentru cum ar trebui să arate drumul de la necredinciosul ciufulit la ucenicul lui Isus. Alții au în spate o viață de creștin plină de poticneli, contradicții, suișuri și coborâșuri și totuși încă se țin. Unii au dispărut din credință, doar ca să reapară ani mai târziu, șifonați și plini de vânătăi, dar cu o dăruire mult mai profundă față de Domnul. Iar unii sunt încă acolo, pe o orbită îndepărtată, departe de siguranța de lângă Isus.

Nu tocmai simplu și fără durere

Unul dintre conceptele cele mai greu de transmis e acesta: maturizarea ca creștin este un proces. Unul uriaș. Unul care chiar merită numele ăsta.

Cei mai mulți dintre noi am vrea ca întoarcerea la Dumnezeu a unui suflet să se petreacă instantaneu, fără durere și cu efect pozitiv pentru toată viața. Și apoi există realitatea. Uneori durează mult, foarte mult, până când din viața unui om iese ceva ce seamănă a rod. Pentru asta există o serie de motive.

La un tânăr credincios, transformarea spirituală se amestecă cu transformările fizice, emoționale și sociale care au loc și ele odată cu maturizarea. Iar procesele astea de maturizare sunt pline de oscilații sălbatice.

Adolescenții și tinerii adulți sunt adesea împinși de impulsuri pe care nu le frânează o gândire matură. (Recunosc, asta e valabil și pentru destui adulți, ba chiar și pentru adulți mai în vârstă!)

Un adolescent cu părinți creștini solizi și implicați are o echipă în spate care îl ajută să nu cedeze oricărui capriciu care vrea să-l țină departe de biserică, de grupul de tineret sau de alți creștini în general. Părinții îi pot aminti de standardele, principiile și valorile lui Isus, pe care mulți adolescenți, lăsați singuri, nu le-ar alege.

Dar pentru tânărul dintr-un mediu din afara bisericii s-ar putea să nu existe o asemenea plasă de siguranță care să-l țină conectat spiritual când schimbările de dispoziție, presiunea socială sau alți factori stau la coadă la ușa lui, bat tare și îi strigă să părăsească comunitatea creștină. Riscul ca acești tineri să-și piardă din nou credința e mult mai mare decât la cei din familii în care Isus e în centru.

La asta se adaugă așteptarea multor oameni din biserică: odată ce sălbaticii L-au găsit pe Isus, ar trebui să fie acum îmblânziți, îmbrăcați ca lumea și gata să cânte în cor.

Așteptarea asta e greșită.

Din practică

Am vrea ca întoarcerea la Dumnezeu a unui suflet să se petreacă instantaneu, fără durere și cu efect pozitiv pentru toată viața. Și apoi există realitatea. Uneori durează mult, foarte mult, până când din viața unui om iese ceva ce seamănă a rod.

De fapt, s-ar putea ca o bună bucată de vreme să nu existe vreo diferență mare, vizibilă la suprafață, între tânărul de dinainte și cel de după decizia lui pentru Isus. Asta pentru că Duhul Sfânt modelează de obicei o viață încet. Șlefuiește, cioplește și dă formă, în loc să arunce în aer și să construiască din nou.

Și azi zâmbesc când mă gândesc cum un tânăr proaspăt convertit mi-a spus entuziasmat: „Să-L cunosc pe Isus e cel mai (pune aici o înjurătură zdravănă) bun lucru pe care l-am trăit vreodată!”

A fost o mărturie adevărată, sinceră, onestă, fără gânduri ascunse. Și absolut imposibil de citat.

Dumnezeu lucra la acest tânăr credincios, dar adjectivele lui, se pare, încă nu se convertiseră.

În mulți ani de lucru cu tineri din medii dificile sau din familii profund seculare, am întâlnit tineri care credeau că o duc bine spiritual pentru că fumau iarbă doar o dată pe săptămână în loc de zilnic (și, una peste alta, cred că chiar o duceau bine). Am cunoscut tineri ai căror părinți se străduiau din răsputeri să-i tragă departe de credința creș-

tină și care declarau în fața prietenilor și a rudelor că odraslele lor ajunseseră într-o sectă și că subsemnatul e un lider de sectă de calibrul lui Charles Manson sau Jim Jones, doar fără punciul de fructe otrăvit, bineînțeles.

Așa că bucură-te de călătorie

Procesul prin care ne sunt schimbate viețile e o treabă de lungă durată. Dumnezeu schimbă și azi zone din mine despre care n-am știut niciodată sau n-am vrut niciodată să știu că au nevoie de schimbare. Și Dumnezeu va avea mâinile pline când va începe să remodeleze viețile unor tineri pe care îi cunosc și cu care lucrez.

Lucrurile pot deveni foarte interesante foarte repede.

Într-o biserică în care am slujit cândva aveam un tânăr mai mare a cărui mamă susținea din toată inima schimbările pozitive de la fiul ei. Ar fi vrut să-l însoțească duminica la biserică, dar nu putea, din cauza programului de la serviciu. Însă persoana cu care trăia, impresionată și ea de noua bucurie de viață a tânărului, începuse deja să vină la serviciile de închinare. A, am pomenit că persoana cu care trăia era o femeie? Și că unii nu prea știau cum ar fi cel mai bine să se poarte cu această femeie?

Să umbli cu tineri din afara bisericii poate fi un joc dur. Și acum toată biserica are voie să intre în joc. (Exercițiu: întreabă-te cum ar reacționa comunitatea ta de credință la situația reală descrisă mai sus. E pregătită să întâmpine cu dragoste și har oameni ca aceste două femei? Știe cum să-l îmbrățișeze sincer pe păcătos fără să renunțe la valorile și standardele biblice? Și apropo, tu cum ai reacționa?)

S-ar putea să fie nevoie să mergi activ la cei ale căror așteptări de la proaspeții convertiți sunt prea nerealiste. Explică-le bagajul sălbatic, situațiile de familie ciudate și educația fără direcție care, la mulți tineri, vin la pachet. Esențial e să temperezi așteptarea acelor membri ai

bisericii care speră, la fiecare tânăr în parte, la o convertire instantanee și care să nu se clatine niciodată.

A, și bucură-te de călătorie în timp ce privești cum lucrează Dumnezeu în viețile acestor cazuri grele. Se poate foarte bine ca, pe drum, și propria ta creștere spirituală să pornească în direcții noi.

Din practică

Să umbli cu tineri din afara bisericii poate fi un joc dur. Și acum toată biserica are voie să intre în joc.

Reflecție

Gândește-te la ultima situație din grupul tău de tineret sau din biserica ta care a cerut mult har, fără să se renunțe la convingerile biblice. Ai reacționat atunci așa sau reacționezi acum așa? Dacă nu, ce se poate schimba ca să poți reacționa așa?

Aprofundare pentru partea 2

1. Ar fi biserica ta dispusă să meargă pe două căi deodată la programe, teme sau sărbători uneori delicate, de exemplu la paintball, bătălii cu Nerf sau evenimente de Halloween?

2. Cum ar reacționa grupul tău de tineret dacă ar apărea deodată o gașcă întreagă de tineri din afara bisericii?

3. În ce situații ar trebui biserica ta, echipa ta de conducere sau grupul tău de tineret să arate deosebit de mult har?

4. Ce situații cer o mână fermă? Ce situații cer amândouă, o mână fermă și har?

Partea 3

Pune în practică

6 Startul

7 Prin contact creştin pozitiv

8 Anotimpuri, momentul potrivit şi piste de decolare

9 Întâlniri de tineret şi evenimente de calitate

10 Idei pentru lucrarea de misiune

11 Ordine, control şi disciplină printre zurbagii

12 Misiunea în familii

Cei care sărută broaşte

Capitolul 6

Startul

Să zicem deci că ai o persoană-cheie dispusă și capabilă și să zicem că biserica ta e entuziasmată de perspectiva de a fi inundată de tineri de la margine și gata să susțină inițiativele astea. Atunci întrebarea logică e: cum se face treaba asta?

De la început trebuie să înțelegem că nu există niciun program și nicio formulă magică ce garantează rezultatele pe care le speri. Există principii generale care funcționează de cele mai multe ori, iar eu îți voi da o grămadă de idei care te pot pune în mișcare. Dar regiuni diferite din țări diferite funcționează diferit, și fiecare cultură are un ritm care merge pentru ea (și multe care nu merg). De aceea e indispensabil să înțelegi bine capcanele și câmpurile minate care vin la pachet cu genul de tineri cu care lucrezi.

În plus, trebuie să privești lucrarea de misiune ca pe ceva fundamental experimental. Uneori dai peste o idee sau o activitate care chiar funcționează și e aproape atemporală. Altă dată, ideea merge un an, iar în anul următor dă chix. Și altă dată, ideea se scufundă din prima.

Ține minte că gândurile și propunerile din cartea asta nu sunt șabloane, ci vor să-ți aprindă imaginația. Multe dintre propunerile mele s-ar putea să ți se pară inutilizabile, și ar fi în regulă. Dar ele pot aprinde idei pentru ceva care funcționează în grupul tău. Exact asta sper.

Restul capitolului e plin cu o serie de idei-cheie, imaginea de ansamblu, ca să poți porni.

Din practică

În lucrarea cu tinerii, misiunea e fundamental experimentală. Uneori dai peste o idee sau o activitate care chiar funcționează și e aproape atemporală. Altă dată, ideea merge un an, iar în anul următor dă chix. Și altă dată, ideea se scufundă din prima.

Gândește-te întâi la băieți

În lucrarea cu tinerii există o regulă de bază cunoscută: „Dacă vrei creștere, îndreaptă-ți energia și activitățile spre băieți și le vei câștiga și pe fete. Dacă plănuiești mai ales pentru fete, de multe ori ajungi doar la ele."

Ce îi motivează pe mulți băieți arată adesea altfel decât ce le motivează pe multe fete. O mare parte dintre băieți sunt atrași de acțiune, competiție și mișcare, de a face ceva împreună și de a se întrece.

La multe fete, totul trece mai mult prin relații, prin faptul de a fi în legătură cu alții și de a vorbi. Sigur, astea sunt tendințe generale. Există o mulțime de fete pasionate de sport și de băieți orientați spre relații. Dar dacă tragi puțin cu urechea la câteva discuții între tineri, vei vedea că băieții, când ajung în sfârșit să vorbească, vorbesc despre un anumit gen de lucruri, iar fetele orientate spre relații, despre altul.

Esența discuțiilor lor ar trebui să-ți ajungă ca să vezi de ce regula asta are ceva adevărat în ea.

Grupul de tineret tipic e adesea purtat și condus de fete. Asta e în regulă dacă scopul e un grup de fete, dar devine o problemă dacă vrei să faci misiune pentru ambele sexe. Asta nu înseamnă deloc că renunțăm la fete, absolut deloc. Dar înseamnă că, la o activitate mixtă, ar trebui să facem tot ce putem ca să verificăm dacă îi va interesa pe băieții alfa. Activitățile doar pentru fete sunt eficiente și trebuie încurajate din plin, dar centrul de greutate al misiunii noastre pentru tot grupul ar trebui să încline spre lucrurile în care băieții se implică fără efort. Ai grijă mai ales ca fetele să nu fie momeala. Din experiență, băieții apar și atunci când se aude că la voi sunt multe fete drăguțe. Atunci vin din motive complet greșite, iar problemele pe care le aduce o asemenea „strategie" nu merită bătaia de cap.

Un alt factor în principiul ăsta e că mulți băieți, când e vorba de conducere, se orientează la început după modele masculine. Mai ales băieții alfa călițiți pe stradă caută adesea la început un bărbat cu care să se măsoare și pe care să-l urmeze. De aceea ajută, din experiență, ca măcar o parte din echipa de conducere să fie formată din bărbați, dacă vrei să ajungi la astfel de băieți din afară. Asta nu înseamnă deloc că femeile pot mai puțin aici. Dimpotrivă, sunt profund recunoscător pentru multele femei care lucrează cu normă întreagă la baza lucrării cu tinerii și care mă încurajează mereu. Dumnezeu folosește exact la fel femei energice, care pun mâna și mișcă lucrurile. (Uită-te doar la Debora, în cartea Judecătorilor.) Aici e vorba mai puțin de o regulă și mai mult de un simț pentru cine e acceptat de băieții ăștia, la început, ca interlocutor.

Să știi unde îi conduci

Un program de misiune eficient, fără o reflecție serioasă despre cum vrei să-i integrezi pe noii credincioși, să-i faci să se simtă acasă și să-i

însoțești în ucenicie, seamănă cam cu o femeie care naște un copil și apoi lasă bebelușul la spital.

Ține minte că majoritatea tinerilor din familii din afara bisericii nu au practic nimic care să-i motiveze să facă parte dintr-o biserică, în afară de propriul interes și propriul dor. Părinții îi susțin poate doar cu jumătate de gură, sunt indiferenți sau chiar ostili când copilul lor petrece timp la biserică sau citește Biblia.

Din experiența mea, un tânăr care ajunge la credință devine adesea instrumentul prin care părinții și frații lui ajung la Isus. Dar am întâlnit și părinți care au reacționat cu teamă sau au bănuit că copilul lor a intrat într-o sectă.

O comunicare puternică și constantă cu părinții tinerilor din familii din afara bisericii ajută la dezamorsarea majorității problemelor mari. (Vezi despre asta capitolul despre misiunea în familii, la sfârșitul cărții.)

Din practică

Cheia în relația cu tinerii din afara bisericii care vin în comunitatea voastră cu puțin sau deloc sprijin din partea părinților este o comunicare puternică și constantă. Ea ajută la dezamorsarea majorității problemelor mari.

Chiar dacă mult din planul tău pentru creșterea spirituală depinde de vârsta, de mediul din care vin și de maturitatea tinerilor la care ajungi, există câțiva pași logici pe care îi poți dezvolta în paralel cu acțiunile de misiune. De exemplu, când intrăm în contact cu tineri din afara familiei bisericii, cum începem procesul prin care îi ajutăm să se simtă bineveniți în comunitatea noastră de credință? Îi primim abia după ce și-au mărturisit credința sau îi invităm să ne cunoască și să participe, chiar dacă încă nu se văd pe ei înșiși ca fiind credincioși?

Ce decidem are adesea urmări.

- Ne însușim ideea că tinerii pot să aparțină înainte să creadă?
- Îi smulgem din mână unui necredincios pâinea și vinul de la Cina Domnului, dacă le ia fără să bănuiască nimic?
- Coborâm așteptările și standardele pentru cei care vin la noi fără să fie legați de Stăpânul nostru?
- E înțelept sau măcar realist să arunci un credincios nou în lucruri care presupun un anumit nivel de creștere și înțelegere?
- Dacă cineva tocmai a venit la credință, care e cel mai bun loc pentru el ca să-și înceapă călătoria cu familia noastră spirituală?

Trebuie să ne gândim dinainte la punctele de intrare și la mediul care favorizează creșterea noilor credincioși. Poate trebuie și să-i protejăm de elementele și oamenii neprietenoși (sau pur și simplu ciudați) care se învârt prin familia noastră bisericească și, de exemplu, de ședințele de un plictis mortal, care nu-l ajută aproape deloc pe cineva nou în credință.

Printre sfaturile care ajută în procesul ăsta se numără o strategie bine gândită pentru însoțirea de după. Care e următorul pas pentru un tânăr care și-a încredințat viața lui Isus?

- Dacă următorul pas e să cunoască mai bine Biblia, probabil n-ar trebui să-i punem în brațe o Biblie groasă, într-o traducere veche, cu limba de acum o sută de ani. Un simplu Nou Testament sau o singură Evanghelie într-o traducere modernă răspunde mult mai bine nevoii.
- Dacă unul dintre pașii următori e să se întâlnească cu alți credincioși într-un grup mic potrivit vârstei sau să facă parte dintr-un grup de studiu biblic, poate trebuie să avem grijă ca tânărul nostru nou să se simtă bine, deși înțelegerea lui e încă minimă. Asta poate însemna să nu-l punem să citească pasaje din Biblie sau să răs-

pundă la întrebări în fața tuturor și, probabil, să nu-l băgăm într-un grup de ucenici cu vechime care tocmai studiază în profunzime profeții mici.

- Dacă unul dintre pașii următori e să-și construiască relații în comunitatea creștină, putem lucra cu câțiva dintre tinerii noștri creștini maturi ca să fie pregătiți să-i ia pe cei noi sub aripa lor.

Cheia e să nu presupui pur și simplu că creșterea și sentimentul de a fi acasă vin de la sine, ci să pregătești un sol în care sămânța asta proaspătă să încolțească cât mai bine.

Din practică

Cheia la un credincios nou e să nu presupui pur și simplu că creșterea și sentimentul de a fi acasă vin de la sine, ci să pregătești un sol în care sămânța asta proaspătă să încolțească cât mai bine.

La tinerii mai mici ajungi mai ușor decât la cei mai mari

Dacă vrei să faci misiune, la grupa de vârstă de la unsprezece la paisprezece ani ajungi mai ușor. Tinerii ăștia sunt leproșii adolescenței. Majoritatea oamenilor îi ignoră. Cei mai mari se uită de sus la ei. Liderii de tineret îi pasează din rutină vreunui ajutor oarecare.

Stângaci, imaturi, hiperactivi, uneori de-a dreptul caraghioși, poznași, și totuși minunat de nevinovați și în multe privințe deschiși la nou. Grupa asta de vârstă are câteva trăsături-cheie din care un lider de tineret isteț poate face ceva.

Umblă în haită

Mai mult decât cei mai mari, tinerii între unsprezece și paisprezece ani se mișcă (și se poartă) ca animalele de haită. Câștigă-l pe unul și îi ai

pe toți. Mai orientat spre relații decât grupa asta de vârstă greu găsești ceva.

Aproape niciunui adult nu-i plac

Tinerii de vârsta asta se aprind de tot când un adult (în afară de propriii părinți) îi ia în serios. Fii drăguț cu unul dintre ei și el sau ea devine prietenul tău pe viață, sau măcar pentru o lună. (Nu uita, capacitatea de concentrare e scurtă.)

Nu sunt mobili

Tinerii între unsprezece și paisprezece ani ajung greu din punctul A în punctul B. Cine îi duce undeva e prietenul lor. Poți umple un microbuz pentru o activitate în orice zi a săptămânii dacă îi spui unuia singur dintre ei că îl iei pe el și pe toți prietenii lui după școală. Ai jumătate de școală dacă pomenești că pe drum vă opriți și la o înghețată.

Abia așteaptă să se distreze

Tinerii ăștia vor să se simtă bine. Vor să iasă din casă. De obicei n-au joburi pe lângă școală și rareori au cu adevărat multe teme, dar au o grămadă de timp liber. Fă ceva distractiv și vestea se duce.

Sunt deschiși spiritual

Tinerii de vârsta asta au încă inimi moi. Gândirea cinică și ispitele grele încă nu i-au otrăvit pe mulți dintre ei. Dacă reușești să manevrezi în jurul capacității lor scurte de concentrare, vei vedea că grupa asta de vârstă absoarbe gândurile despre Dumnezeu cum absoarbe buretele apa.

Gândirea abstractă devine accesibilă

Copiii se descurcă greu cu gândirea abstractă, iar o mare parte din credința creștină cere gândire abstractă. Pentru tinerii între unsprezece și paisprezece ani, noua capacitate de a gândi abstract e o gură

de aer proaspăt. E ca și cum li s-ar deschide ochii pentru prima dată, în timp ce prind imaginea de ansamblu.

Au puține bagaje

Comparativ, puțini tineri de vârsta asta cară după ei genul de bagaj negativ pe care îl vor aduna în anii următori. Inimile lor sunt mai libere și adesea se lasă încă îndrumați pe drumuri care îi păzesc.

Din practică

Dacă reușești să manevrezi în jurul capacității scurte de concentrare, vei vedea că tinerii între unsprezece și paisprezece ani absorb gândurile despre Dumnezeu cum absoarbe buretele apa.

Chiar dacă doar un anumit fel de om e gata să se scufunde cu totul în lumea grupei ăsteia de vârstă, ea e un loc excelent pentru a începe o lucrare de misiune. Cu un pic de gândire și de muncă, mulți dintre tinerii ăștia vor crește mai departe, ca tineri mai mari, spre maturitate și spre slujire în echipă.

Folosește-ți punctele forte evidente

Imaginează-ți o biserică plină de skateri. Nu, serios, imaginează-ți tineri care miros a stătut, cu roți sub picioare, ocupând fiecare centimetru de beton disponibil din jurul bisericii tale. Imaginează-ți ceară și colțuri de beton ciobite la jardiniere de la grind-uri, sau balustrada scării spre sala de închinare folosită pentru rail slide-uri. Imaginează-ți două duzini de skateboarduri stivuite pe hol înainte de o întâlnire. Imaginează-ți „imagistica interesantă” de pe tricourile de skateri, pe trupurile a zeci de tineri.

Liderul haitei ăsteia ai putea fi tu. Nu-i așa că e un gând grozav?

Pentru mine a fost cu siguranță, la începuturile mele ca lider de tineret cu caș la gură. Pentru că eram și eu skater și surfer și înțelegeam și trăiam cultura asta, mi-a fost ușor să intru în contact cu tinerii ăștia. N-am plănuit niciodată ca grupul de tineret să fie năpădit de o singură subcultură, pur și simplu s-a întâmplat. Poate a fost mâna lui Dumnezeu, nu știu. La urma urmei, nimeni altcineva nu părea să găsească o cale spre tinerii ăștia.

Fiecare om face ceva sau e implicat în ceva ce un anumit grup de tineri ar putea găsi fascinant. Punctele astea forte sunt punctele noastre naturale de contact pentru a ajunge la cei din afara bisericii.

- Poate fi vânătoarea, pescuitul sau scrapbookingul.
- Poate fi orice sport.
- Poate fi meșteritul la mașini, muzica sau jocurile video.
- Poate fi ceva ce sportivii consideră tocilăresc, dar tocilarii găsesc tare de tot.

Să-ți urmezi punctele naturale de contact poate însemna că ajungi la un grup de tineret în care majoritatea au un briceag la ei, mâinile unsuroase și miros a benzină. Sau la unul în care toți arată ca niște clone ale lui Bill Gates.

Ideea e că cel mai natural punct de plecare e exact acolo unde ești. Dacă Dumnezeu hotărăște să te folosească ca să schimbe fața grupului de tineret, umplându-l cu tineri gotici, snowboarderi, împătimiți de calculatoare sau luptători, asta e treaba Lui.

Să te gândești la ce-ți place să faci și să inviți un tânăr cu interese asemănătoare să vină și el, și să mai aducă pe deasupra și un prieten, te costă extrem de puțin efort. Cea mai ușoară și mai autentică formă de misiune e să te întâlnești, cu tot ce ești, așa cum te-a creat Dumnezeu, cu tinerii pe care El i-a creat la fel.

> Față de cei slabi, m-am făcut slab, ca să-i câștig pe cei slabi. M-am făcut tuturor totul, ca să-i salvez, cu orice preț, pe unii. Pe toate le fac de dragul Evangheliei, ca să fiu și eu părtaș la ea.
>
> *1 Corinteni 9:22-23*

Mare versus mic

Celor mai mulți dintre noi ne place să gândim în cifre și cantități, și cu cât ajungem la mai mulți tineri cu vestea bună, cu atât mai bine. Să umplem sala, să umplem stadionul, așa începem să gândim. Dar varianta mică poate fi adesea mult mai bună.

Unele dintre ideile mari pe care poate le ai în minte sau care apar în cartea asta au nevoie de colaboratori și de buget. Alte lucruri, în schimb, se pot face cu bani puțini și într-un mod mic, personal și plin de sens. O mașină plină de tineri poate fi mai bună decât un microbuz plin de tineri, iar pe ei îi cunoști mult mai ușor. Să inviți o jumătate de duzină de tineri la un grătar și la o noapte de jocuri video poate aduce adesea mai mult pentru Împărăția lui Dumnezeu decât un spectacol uriaș.

Unii oameni sunt făcuți pentru grupuri, iar alții sunt făcuți doar pentru oameni luați unul câte unul. Să afli unde stau personalitatea și darul tău te ajută să-ți gândești lucrarea de misiune.

Motivul principal pentru care varianta mică e adesea atât de eficientă e că nu „noi" venim la Isus, ci „eu". Intrarea în Împărăția lui Dumnezeu nu e un eveniment de grup, ci unul cu totul personal.

Multe idei și o mare parte din direcția cărții ăsteia merg spre acțiuni de misiune organizate și mai mari, dar acestea sunt doar câteva dintre căile posibile de a ajunge la tineri. Poate că Dumnezeu te conduce pe o cale mult mai simplă, dar la fel de importantă, ca să intri în contact cu tineri care au nevoie de Isus.

Din practică

Unii oameni sunt făcuți pentru grupuri, iar alții sunt făcuți doar pentru oameni luați unul câte unul. Să afli unde stau personalitatea și darul tău te ajută să-ți gândești lucrarea de misiune.

Misiune prin mentorat

O formă foarte eficientă de misiune la scară mică e mentoratul. Mentoratul înseamnă să intri în contact cu unul sau doi tineri printr-un interes comun și să construiești o relație cu ei printr-o prietenie adevărată.

De exemplu, dacă ești o croitoreasă talentată, poți să-i înveți pe câțiva tineri să coasă și să-i cunoști între timp, iar asta îți dă ocazii minunate. Odată ce tinerii te cunosc și te plac, îți dau voie să ai un cuvânt de spus în viața lor.

Reflecție

Cum îți dai seama care activități, grupuri de studiu biblic sau evenimente îi atrag pe băieți la fel de mult sau mai mult decât pe fete? Care sunt exemple de astfel de activități și cum le faci totuși atractive pentru fete?

Capitolul 7

Prin contact creștin pozitiv

Există adesea o ordine firească atunci când vrei să ajungi la tinerii seculari sau din afara bisericii. Mulți tineri seculari sunt profund neîncrezători față de „religie". Au impresia că biserica vrea să profite de ei („biserica vrea doar banii tăi") sau că biserica vrea să facă din fiecare un fanatic după Isus și să-l pună să predice la colț de stradă. „Religia" (așa văd tinerii seculari ceea ce noi numim credința noastră) e în ochii lor ceva pentru ciudați și epave emoționale, nu pentru tânărul sănătos și puternic, cu atât mai puțin pentru băieți.

Primul pas în construirea relației cu tinerii seculari trece adesea prin ceva ce putem numi contact creștin pozitiv. Poate fi orice leagă lumea creștină de lumea secularã într-un mod pozitiv.

De obicei, o activitate de felul ăsta nu are un mesaj creștin direct, chiar dacă poate începe cu o rugăciune, include o rugăciune înainte de masă și are limite etice pe care le respectă toți (ai grijă cum vorbești, fără alcool, fără droguri, chestii de-astea). Câteva exemple ar fi o zi de paintball, o ieșire la lac sau la schi nautic, un safari cu skatebo-

ardul, o seară de jocuri sau orice altceva atrage tinerii care caută ceva distractiv.

Scopul principal al unor astfel de activități e pur și simplu să creeze un mediu distractiv, atrăgător și primitor, ca membrii grupului tău de tineret să-și poată invita fără probleme prietenii seculari să treacă pe acolo.

Din practică

Scopul principal al contactului creștin pozitiv e pur și simplu să creeze un mediu distractiv, atrăgător și primitor, ca membrii grupului tău de tineret să-și poată invita fără probleme prietenii seculari să treacă pe acolo.

Știu că unii oameni vor fi frustrați când adună o grămadă de necredincioși la o activitate și apoi nu primesc ocazia să-i bombardeze pe tinerii ăștia cu Evanghelia. Pentru unele grupuri, o pauză publicitară pentru Dumnezeu la fiecare activitate e practic obligatorie.

Fii foarte, foarte atent cu felul ăsta de a gândi. Nu există nicio poruncă biblică ce ne obligă să prezentăm Evanghelia în cuvinte doar pentru că am adunat niște tineri. În unele dintre situațiile astea suntem mult mai eficienți când transmitem mesajul prin interes, dragoste și grijă reală pentru tineri și, desigur, când suntem gata să vorbim despre nădejdea din noi atunci când se deschide ușa potrivită. O prezentare făcută la momentul greșit sau una care pune presiune lucrează, în schimb, împotriva noastră. E neplăcută pentru toată lumea și chiar jenantă pentru tinerii creștini care și-au adus prietenii.

Lucruri importante la activitățile de contact creștin pozitiv

Iată câteva puncte strategice pe care n-ar trebui să le neglijezi.

Strânge nume și date de contact

Încearcă să obții numele și datele de contact ale fiecărui tânăr nou care vine. În funcție de context, poți face diverse lucruri ca să aduni nume; o tombolă cu premii e una dintre idei.

Trimite cartonașe scurte de mulțumire

Ai grijă ca fiecare tânăr nou să primească un cartonaș de mulțumire în decurs de o săptămână de la activitate. Majoritatea tinerilor primesc rar corespondență personală, așa că un cartonaș scris de mână transmite un mesaj puternic și pozitiv. Dar la fel de important e următorul lucru: ține cartonașul scurt și nu fi prea insistent la aceste prime ocazii de contact. Când un adult începe să-i sune pe tineri sau să-i invite la o implicare mai profundă, părinții seculari, care se tem de străini care își depășesc limitele, privesc adesea asta cu scepticism și poate chiar găsesc că e ceva dubios.

Pregătește următoarea activitate

Ai grijă să ai deja în minte o altă activitate care i-ar interesa pe aceiași tineri. Dacă s-au simțit bine, probabil vor fi dispuși și, sperăm, chiar motivați să vină la următoarea activitate, dacă află de ea. Ține la îndemână materialele de promovare pentru următoarea activitate, ca să le dai tinerilor în mână la plecare.

Fii atent la liderii naturali

Caută-i din priviri pe tinerii care au putere de convingere în fața celor de vârsta lor. Ei sunt liderii naturali, tipii charismatici. Pe tinerii ăștia vrei să-i cunoști și să-i câștigi când revin. Ei sunt cei care pot alimenta creșterea pe care o urmărești sau, dacă au o experiență negativă, îi pot convinge pe ceilalți să nu mai vină.

Nu trebuie să fie finala Ligii Campionilor a misiunii

Ține minte că un contact creștin pozitiv nu trebuie să fie o activitate mare și exagerat de nebunească. Poate fi foarte mică și de nișă. Câțiva băieți care se joacă împreună pe consolă. Un grup de fete la o petrecere în pijamale. O mică gașcă ce folosește instalația de sunet a bisericii pentru repetiția formației.

Tipul de activitate prin care legați contacte ar trebui să-ți spună unde și când e potrivită o prezentare a Evangheliei sau un grup de studiu biblic. Activitățile cu înnoptare, cum ar fi o tabără cu corturi, oferă adesea cadrul ideal ca să vorbești sincer, la focul de tabără, despre ce înseamnă viața cu Isus. Încercarea de a înghesui o prezentare în mijlocul unei vizite la un parc de distracții e, în schimb, de cele mai multe ori zadarnică, ca să nu mai vorbim de frustrarea tuturor celor implicați.

Tinerii care au darul de a-i aduce pe alții în lucrarea voastră sunt exact cei care au un simț fin pentru calitatea și potrivirea a ceea ce faceți. Dacă activitățile voastre sunt seci sau plictisitoare sau dacă invitația de a lua o decizie pentru Isus pare o discuție de vânzare cu presiune, s-ar putea să tai chiar găina cu ouă de aur. Tinerii cu acest simț natural, care îi aduc pe alții, sunt cei mai buni parteneri cu care să-ți verifici ideile despre când și cum transmiți astfel de mesaje.

Din practică

Contactul creștin pozitiv nu trebuie să fie o activitate mare, uriașă, nebunească. Poate fi foarte mic și chiar de nișă și totuși să aibă un succes real.

Reflecție

Cum ai folosit deja activități simple ca un contact creștin pozitiv? Ce activități ar funcționa pe viitor în lucrarea ta?

Capitolul 8

Anotimpuri, momentul potrivit și piste de decolare

Trebuia să fie marea acțiune de evanghelizare a anului. Formația era populară și locul era excelent, dar omul care organiza totul uitase să se uite la timp în calendarul școlii. Își pusese evenimentul uriaș exact în seara balului de absolvire. Cum 80 la sută dintre tinerii lui veneau de la școala care dădea balul, acțiunea lui era ca și moartă.

Anotimpuri și momentul potrivit

Momentul bine ales, plus o porție de bun-simț, ajută enorm. Cei mai mulți lideri de tineret cu experiență îți vor confirma că există momente bune și momente proaste pentru a ajunge la tineri prin acțiuni de misiune sau pentru a porni o lucrare nouă.

Perioada Crăciunului e fatală pentru majoritatea grupurilor de tineret. În unele zone, de exemplu acolo unde vara e o căldură înăbușitoare,

practic totul se oprește în lunile fierbinți, în timp ce în alte părți tocmai atunci e cea mai mare agitație. Fiecare zonă are ritmul ei. Sunt perioade în care ajungi ușor la tineri și perioade în care sunt ocupați cu evenimente școlare, concedii, călătorii sau sărbători.

Să înveți când apeși pedala de accelerație și când iei piciorul de pe ea e esențial ca să nu irosești energie, timp și bani. Că anotimpurile dictează ce activități vor atrage probabil tinerii ar trebui să fie evident în majoritatea cazurilor. (O ieșire la lac, la scăldat, în plină iarnă e probabil o idee proastă, doar dacă nu fugiți în ținuturi tropicale; atunci ideea proastă devine una bună.)

De-a lungul anilor am observat că toamna e un moment deosebit de bun pentru a lega contacte noi cu tinerii, mai ales săptămânile dinainte de Halloween. Activitățile care folosesc un element al acestei sărbători ca să atragă tineri funcționează la noi de mulți ani. Evenimentele cu costume, vânătorile de comori, serile cu filme de groază și petrecerile de Halloween aduc de regulă un val puternic de tineri noi, probabil pentru că alți tineri le pot „vinde” ușor prietenilor și pentru că nu par activități „pioase”.

Tinerii de afară trebuie să vadă că nu studiem Biblia în fiecare minut în care suntem treji, ci ne distrăm din plin în timp ce punem Biblia în practică.

Sigur, ce funcționează cel mai bine la noi poate da complet greș la tine. Așa că folosește-ți propria experiență și propriile observații.

În capitolele 9 și 10 îți dau o grămadă de activități cu mare potențial de a atrage tineri. Cu un pic de creativitate, multe dintre ele pot fi adaptate pentru aproape orice anotimp.

Din practică

Fiecare regiune a unei țări are ritmul ei. Sunt perioade în care ajungi ușor la tineri și perioade în care sunt ocupați cu evenimente școlare, concedii, călătorii sau sărbători.

Piste de decolare

Plantatorii de biserici strategici caută ceea ce ei numesc piste de decolare, ca să-și facă lucrarea să decoleze de pe ele. O pistă de decolare e o perioadă, de săptămâni sau luni, în care oamenii sunt disponibili fără mari distrageri, deci și perioade care nu se suprapun cu vacanțe mai mari. Perioadele astea îi permit unei lucrări să prindă viteză și portanță.

Am observat, de exemplu, că primele săptămâni ale unui an școlar nou sunt un moment groaznic pentru a face orice cu tinerii. Mulți părinți vor să înceapă anul școlar cum trebuie, impun ore de întoarcere acasă devreme și bat cu pumnul în masă, insistând ca copiii lor să-și facă temele în fiecare seară. Pe deasupra, tinerii par în același timp agitați și distrași de noul an școlar.

Câteva săptămâni mai târziu, de obicei totul se liniștește, iar vechile rutine revin. În perioada asta am avut etape intense, dar foarte bune, la începutul și la mijlocul toamnei, inclusiv perioada de Halloween, înainte ca lucrurile să scadă din nou la sfârșitul lui noiembrie, când începe perioada de dinaintea Crăciunului. (Vorbesc de numărul participanților, de vizitatorii noi și de atmosfera în general.) Perioade asemănătoare, dar mai puțin intense, am avut de la mijlocul lui ianuarie până la începutul lui mai (cu excepția vacanței de Paște). După aceea, totul s-a destrămat din nou, din cauza perioadei examenelor și a absolvirii și din cauza verii.

Din practică

Cine găsește piste de decolare pentru lansări eficiente de programe îi poate da lucrării cu tinerii viteza și portanța de care are nevoie.

Un gând înrudit: nu încerca să folosești conceptul de pistă de decolare la sfârșitul unei perioade. O tabără mare de schi chiar înainte de vacanța de Crăciun, de exemplu, probabil nu va ieși prea bine. Activitatea în sine poate atrage tineri, dar întâlnirile sau activitățile de după vor avea mult mai puțini participanți din cauza perioadei aglomerate a Crăciunului. Până trec sărbătorile, efervescența taberei de schi s-ar putea să se fi evaporat, împreună cu relațiile noi care ar fi putut lua naștere de acolo. Mai bine pune tabăra de schi acolo unde avântul creat poate ajuta la construirea interesului și a entuziasmului.

Anotimpurile în care ajungi greu la tineri sunt, într-un fel, un dar ascuns. Cum spun uneori surferii despre imprevizibilitatea oceanului: „Sunt vremuri când trebuie să ieși în larg să surfezi și vremuri când e mai bine să faci curat pe plajă."

Pe măsură ce biserica noastră și-a dezvoltat de-a lungul anilor strategia de a ajunge la tineri, am decis că unele anotimpuri sunt pentru a merge după tineri noi și a împinge creșterea, iar altele pentru a adânci relațiile și a lucra în grupuri mici. Cum arată ritmul ăsta diferă mult de la un loc la altul. Singura constantă e că fiecare zonă are un ritm, iar liderii de tineret înțelepți muncesc din greu ca să-l descopere.

Reflecție

Care e ritmul anotimpurilor în regiunea ta? În ce perioade merg bine lansările de programe? Ce perioade e mai bine să eviți?

Capitolul 9

Întâlniri de tineret și evenimente de calitate

Evenimentele și întâlnirile sunt cadrul social în care se întâmplă lucrurile bune.

- Legăm contacte noi pentru lucrarea mai apropiată, mai personală.
- Cea mai mare parte a învățăturii biblice și a ocaziilor de evanghelizare au loc aici.
- Aici prinde contur dinamica unei comunități de credință tinere.
- Tinerii primesc o primă idee despre cum e să faci parte dintr-o biserică.
- Tinerii rămân cu o impresie durabilă despre cum arată viața de creștin.

Întâlnirile de tineret și evenimentele trebuie gândite bine și făcute bine. Trebuie să reziste la comparația cu ce oferă lumea, nu neapărat unu la unu, ci prin cât de unici și de creativi suntem. (Încercarea de a

copia lumea și de a pune doar o glazură creștină deasupra e de obicei o idee proastă și aproape întotdeauna un joc pierdut.)

Din practică

Încercarea de a copia lumea și de a pune doar o glazură creștină deasupra e de obicei o idee proastă și aproape întotdeauna un joc pierdut.

Sfaturi care atrag

Iată câteva gânduri pentru fiecare întâlnire săptămânală și fiecare eveniment prin care vrei să atragi și să păstrezi tineri care, în momentul ăsta al vieții lor, au puțină sau deloc motivație să facă parte dintr-o biserică.

Poate trebuie să scapi de câteva lucruri

Ca să fii atractiv pentru cei din afară, poate trebuie să arunci câteva lucruri peste bord și să lustruiești puțin corabia. Gândește-te așa. Când îți vin musafiri acasă, ai grijă ca locuința să arate primitoare, curată și prietenoasă. Ai grijă ca rufele murdare să fie în coș, vasele să dispară din chiuvetă și câinele să miroasă bine. În familie poate aveți un standard un pic diferit, dar când vin musafiri, lași deoparte dezordinea și ciudățeniile familiei, tăiatul unghiilor de la picioare în sufragerie, de exemplu. Asta pur și simplu nu se face.

La fel inviți tineri care, în multe privințe, sunt musafiri în comunitatea ta de credință. (Pe unchii ciudați și chestiile bizare de familie poate ar fi bine să-i pui deoparte o vreme. Altfel vizita s-ar putea să fie scurtă.)

Rămâi totuși real, sincer, autentic.

Jos cu tot ce e penibil

Multe din ce fac grupurile de tineret intră la ce ar numi tinerii penibil: ieftin, jenant, fără imaginație și fals. Fii atent la factorul de jenă din reclamele voastre, din locul de întâlnire, din muzica pe care o alegeți și din felul în care se desfășoară întâlnirile. Dacă ceva pare kitsch sau făcut de mântuială, tinerii ezită să intre. Sigur, ce e penibil pentru unul e cool pentru altul, dar cei mai mulți dintre noi îl recunoaștem când îl vedem. (Bărbatul de vârstă mijlocie cu cămașa descheiată pe jumătate, pieptul păros și o grămadă de lănțișoare de aur e penibil, chiar dacă el se crede cool.)

Fii atent la ce se întâmplă în cultura tinerilor: imaginile, stilul grafic, muzica și altele. Întreabă-ți tinerii, ei știu de obicei ce e jenant și ce e cool. Încă o resursă: roagă câțiva tineri adulți să te ajute cu designul și atmosfera. Dacă implici tineri cu talent artistic în realizarea materialelor, a stickerelor și a tricourilor, îți jena afară și îi faci pe tineri să participe.

Excepția de la regulă e atunci când mergi intenționat pe kitsch. De exemplu, am dat o petrecere disco la care regula era să fie strident și kitsch. A mers. Să fii penibil intenționat poate fi chiar cool.

Jos cu ciudățeniile

Unele biserici fac regulat lucruri pe care majoritatea oamenilor din afara bisericii le găsesc pur și simplu ciudate. Și nu vorbesc doar de grupurile care se joacă cu șerpi veninoși la slujbe. Vorbesc de oameni care cred că e cool să se țină toți de mână când se roagă sau care chiar încurajează îmbrățișările de grup.

N-am nimic cu îmbrățișările de grup, cel puțin în teorie. Dar știu că, dacă aș fi nou într-un grup de străini care vor să încep să îmbrățișez oameni pe care nici nu-i cunosc bine, mi s-ar părea extrem de straniu. (Doar dacă îmbrățișarea ar veni de la cineva de care tocmai ești îndrăgostit, atunci ai ajunge direct în cer.)

Grupurilor creștine le e greu să-și vadă propriile ciudățenii prin ochii celor din afară. La urma urmei, suntem cam ultimii oameni din țară care se adună ca să cânte împreună. Așteaptă-te ca pentru unii nou-veniți asta să fie cam stânjenitor, chiar dacă muzica e foarte bună. Dacă muzica e proastă, situația devine de-a dreptul înfricoșătoare. Pe deasupra, folosim mereu cuvinte-cod ca mântuire și har, care apar rar în cultura de azi și sunt înțelese și mai rar.

Să-i pui pe toți să citească pe rând dintr-un text biblic poate nu pare ceva ciudat pentru cei care sunt de mult în biserică. Dar pentru mulți tineri care n-au ținut niciodată o Biblie în mână, tocmai asta poate fi o experiență ciudată (și poate chiar înspăimântătoare?), mai ales când trebuie să-și rupă limba pe cuvinte frumoase ca ispășire (un cuvânt biblic vechi, pe care în afara bisericii aproape nimeni nu-l mai folosește) sau pe nume biblice sonore ca Maher-Șalal-Haș-Baz.

Înțeleg bine reflexul de a ne agăța de ce considerăm practică normală sau chiar necesară în biserică, în loc s-o schimbăm ca să le netezim drumul spre comunitatea creștină. Dar calea mai bună e să alegem cu grijă la ce evenimente sau întâlniri îi expunem pe nou-veniți și să-i lăsăm să crească pas cu pas în înțelegerea credinței creștine. E mult mai bine decât să-i împingi în apă adâncă înainte să știe să înoate. Și cu asta trecem la gândul următor.

Jos cu rutina

Multe grupuri creștine au rutine comode, atât de normale pentru ele încât nu se gândesc niciodată cum se simte cineva care nu cunoaște obiceiurile credinței. Un exemplu. Adesea un lider le cere tinerilor să deschidă la un text biblic, iar tinerii din biserică încep imediat să răsfoiască, pentru că știu măcar în ce direcție. Pentru un tânăr din afara bisericii însă, Biblia e o mare enigmă (ceea ce, dacă te gândești, poate fi și un lucru bun), iar să te descurci în ea e greu și poate fi jenant. Să tipărești sau să proiectezi versetele e mai bine pentru nou-veniți. Sau, dacă chiar e nevoie să răsfoiască Biblia, poți prelua soluția

noastră. Am cumpărat Biblii pentru întâlniri și le-am dat tinerilor cadou. Când îi rugam să deschidă la un text, spuneam imediat și numărul paginii.

Din practică

Alege cu grijă la ce evenimente sau întâlniri îi expui pe nou-veniți și lasă-i să crească pas cu pas în înțelegerea credinței creștine.

Unele dintre rutinele voastre poate trebuie regândite sau refăcute, ca să-i includă pe tinerii noi, care nu au experiența de biserică, capacitatea de concentrare sau deprinderile celor care vin de mult.

Cum ai organiza o tabără la care 60 la sută dintre participanți sunt tineri din afara bisericii? Ar trebui schimbate sau adaptate unele rutine? Ar trebui să ne explicăm mai bine termenii creștini? Am rămâne la programul planificat sau l-am reface, ca să se potrivească celor care știu foarte puțin despre credință?

Ai grijă la prima impresie

Cum știe toată lumea, nu ai a doua șansă să faci o primă impresie. Ce crezi că gândește nou-venitul obișnuit când nimerește la întâlnirea sau la evenimentul vostru?

Prima impresie despre întreaga situație începe să modeleze ce vor crede tinerii despre tine și despre grupul tău. Semnalele subtile transmit mesaje puternice. Sala e curată, ordonată și totuși amenajată interesant? Sau miroase a mucegai și a coș de gunoi negolit? (Bisericile sunt renumite pentru că îi bagă pe tineri la subsol.) E prietenoasă, un loc în care îți place să stai? Sau e sterilă, plină de lucruri și cam la fel de atrăgătoare ca un magazin second-hand? (Ceea ce se întâmplă destul de des, multe săli de tineret sunt pline ochi cu canapele și mobilă aruncată de alții.)

Din practică

Semnalele subtile transmit mesaje puternice. Sala voastră de tineret e curată, ordonată și totuși amenajată interesant? Sau miroase a mucegai și a coș de gunoi negolit? Prima impresie contează enorm.

Un exemplu excelent de gândire serioasă despre prima impresie și un mediu primitor e o privire scurtă spre Disneyland. Cei care au proiectat acest parc de distracții din California cercetează de zeci de ani cum funcționează oamenii. Biserica obișnuită ar putea învăța câte ceva din descoperirile lor.

Planificatorii de la Disney au descoperit, de exemplu, că oamenii își cară gunoiul în medie doar vreo opt metri și apoi îl lasă jos. Undeva. Oriunde. Ca să păstreze parcul curat, Disney a avut grijă ca între coșurile de gunoi să fie cel mult vreo opt metri. (Și sunt golite regulat.)

Parcul e gândit așa încât oamenii să meargă unde vrea Disneyland să meargă, nu unde ar merge altfel. La început, Disneyland avea alei cu multe unghiuri drepte. S-a observat că oamenii tăiau drumul prin straturile de flori în loc să urmeze aleile, chiar și după ce s-au pus gărdulețe. Așa că au scos straturile de flori și aleile și au aliniat totul după felul natural în care se mișcă vizitatorii. Fără unghiuri drepte.

Pe Main Street din Disneyland sunt multe standuri cu mâncare. Cineva a descoperit că mirosul de vanilie încălzită, suflat pe fereastră, declanșează ceva în oamenii care merg spre atracții, ceva care strigă: „Hei, oprește-te și mănâncă ceva!”

Prima impresie e un lucru uriaș la Disneyland, pentru că vor să te simți bine și să revii. Cam ce ne dorim și noi pentru grupurile noastre de tineret.

Crește factorul de prietenie

Prima impresie a unui vizitator nu ține doar de atmosferă, ci mai ales de cât de primitori sunt oamenii din jur. Asta e adesea nuca mai tare. Spațiul îl putem controla, dar prietenia tinerilor ține până la urmă de ei.

Grupurile creștine, ca orice adunare de tineri, pot fi pline de găști închise în care intri greu. Așa că poate vrei să lucrezi întâi cu nucleul tău, înainte să pornești o activitate mare care ar putea atrage nouveniți.

Poate nu e potrivit pentru orice grup, dar am încercat ceva cu tinerii noștri ca să le arătăm cât de important e să se apropie de tinerii noi. Am lucrat cu un tânăr dintr-o altă biserică, pe care ai noștri nu-l cunoșteau. El a jucat rolul unui „vizitator" secret, cum folosesc uneori magazinele clienți misterioși care se prefac că fac cumpărături, dar de fapt evaluează cât de prietenoși sunt angajații. Vizitatorul nostru secret avea instrucțiuni să fie un pic timid, dar să răspundă dacă e abordat. Voiam mai ales să aflăm câți tineri vor intra din proprie inițiativă în vorbă cu prietenul nostru, ca să se simtă binevenit.

Am pus vizita în aceeași seară cu o lecție despre evanghelizarea prin prietenie. La sfârșitul întâlnirii am dezvăluit planul și am lăsat să iasă ce-o ieși.

A fost un moment puternic și destul de dureros pentru tinerii din grupul nostru. Dar i-a ajutat și i-a motivat să fie atenți la alți vizitatori care și-ar putea găsi drumul spre grup pe viitor. (Apropo, multe biserici și grupuri de adulți au încercat ceva asemănător. Supărarea de la început a unor membri pe șmecherie lasă aproape întotdeauna loc înțelegerii că au învățat ceva și convingerii personale că i-a ajutat să crească.)

Am făcut chiar schimb de vizitatori secreți cu alte grupuri de tineret, ai căror lideri auziseră de experimentul nostru!

Cunoaște-ți turma

Cât de repede are sens, fă rost de câteva informații despre vizitatorii voștri. Îți dau un cadru ca să-i înțelegi și să lucrezi cu ei. Folosește un chestionar scurt. Iată un formular-model:

Formular-model

Nume _____

Adresă _____

Telefon _____

Clasa, școala _____

E-mail _____

Locuiești: ☐ cu ambii părinți ☐ cu un singur părinte

☐ pe rând la fiecare părinte ☐ cu alt membru al familiei

Care sunt doi sau trei dintre cei mai buni prieteni ai tăi din biserica asta?

_____

Care sunt unul sau două lucruri pe care îți place cel mai mult să le faci ca sport, hobby sau distracție?

_____

Numește câteva trupe sau stiluri de muzică pe care îți place să le asculți:

_____

Numește unul sau două dintre filmele tale preferate:

_____

Care sunt materiile tale preferate și cele pe care le urăști la școală?

_____

Care e jocul video, reality show-ul, desenul animat sau cerealele tale preferate? (Alege tu ce vrei!)

_____

Notă: Pentru un astfel de formular se aplică regulile de protecție a datelor personale (GDPR) și cele ale organizației tale. Spune de la început la ce folosești datele, cine le poate vedea și cât timp le păstrezi. De la minori, strânge date doar cu acordul părinților sau al tutorilor.

Rampe de acces care atrag

Caut tot timpul căi noi de a intra în contact cu tineri seculari. Numesc ideile astea rampe de acces, pentru că trebuie să-i ducă pe tineri în comunitățile noastre de credință la fel de ușor cum te duce o rampă de acces cu mașina pe autostradă. Uneori rampele de acces sunt surprinzător de simple, ușoare, ieftine și eficiente.

Gândește-te la jocuri pe care băieții (și fetele) le vor iubi

Înainte ca apostolii siguranței să le pună capăt, fiecare magazin de jucării era plin de pistoale cu săgeți. Nu săgețile moi și scurte de burete de azi, ci soiul de modă veche, cu ventuză pe o tijă tare de plastic, trase dintr-un pistol cu arc.

Săgețile alea chiar zburau și aveau forță serioasă. Erau ieftine. Un pistol și șase săgeți. Am cumpărat vreo cincizeci și s-a născut un joc nou. Dart Wars.

Jucam noaptea, de obicei după ora 21. Jucam în clădirea bisericii, cu toate ușile proptite și cu toate camerele în care nu era voie să se joace încuiate (biroul pastorului, de exemplu). Jucam pe întuneric. În timpul jocului nu era voie cu lumină. O echipă se ascundea. Cealaltă echipă pornea din singura cameră cu lumină și pleca s-o găsească, furișându-se fără zgomot prin camerele întunecate. (Dacă joci așa ceva, pune-i pe tineri să poarte ochelari de protecție, ca să dezamorsezi problema răspunderii bisericii voastre.)

Cine era nimerit trebuia să anunțe, să iasă din luptă și să se întoarcă la morgă (camera cu lumină), unde sorbea suc până când echipa lui

era trecută în lumea celor drepți sau ieșea victorioasă. Între timp, supraviețuitorii se târau pe întuneric, ciuleau urechea să audă respirații și pipăiau podeaua după săgețile trase, ca să-și refacă arsenalul.

Dart Wars era simplu, prostesc, ușor și absolut, incredibil de popular.

Tinerii noi veneau cu grămada și am descoperit că statul la morgă de vorbă cu „căzuții" era o ocazie excelentă de a cunoaște tineri noi. Jucam Dart Wars în fiecare seară de weekend și, pe lângă asta, în multe zile din timpul săptămânii. (Îmi amintesc cum stăteam la slujbă și am zărit o săgeată portocalie țipătoare, rămasă de la strânsul din seara dinainte, lipită pe perete deasupra amvonului.)

Chiar în momentul ăsta există bărbați și femei care, dacă îi întrebi cum au venit la credință, vor începe așa: „Păi, era biserica asta care juca pe întuneric un joc cu pistoale cu săgeți..."

Din păcate, nu mai găsesc nicăieri soiul ăsta de săgeți. Îți spun sincer ce gândesc de fiecare dată când nu reușesc să fac rost de produsul ăsta. Fiți blestemați, apostoli ai siguranței!

Cum arată exemplul ăsta, nu ai nevoie de o grămadă de bani sau de cantități uriașe de timp și energie ca să pui pe picioare ceva care să-i prindă cu adevărat pe tinerii seculari și să-i entuziasmeze și pe ai tăi. Cheia e să creezi o activitate sau un mediu care să-i facă pe tineri să vrea să vină la noi. Când tinerii vin de bunăvoie, ba chiar nerăbdători, pe terenul nostru, noi stabilim regulile și așteptările.

Din practică

Nu ai nevoie de o grămadă de bani sau de cantități uriașe de timp și energie ca să pui pe picioare ceva care să-i prindă cu adevărat pe tinerii seculari și să-i entuziasmeze și pe ai tăi. Cheia e să creezi o activitate sau un mediu care să-i facă pe tineri să vrea să vină la noi.

Atât de slab încât e cool

Caut tot timpul idei care merg la tineri. Cum am mai spus, nu orice trebuie să fie șlefuit, la modă și de ultimă oră ca să atragă. Unele lucruri pot fi atât de prosteşti încât devin o distracție atrăgătoare.

Plimbându-mă printre rafturile unui supermarket mare, de exemplu, am dat de o colecție uriașă de jucării gonflabile caraghioase pentru piscină: balene, rechini, țestoase și multe altele. Chestiile astea caraghioase mi-au dat ideea unei Invazii a animalelor gonflabile pe plaja noastră. Scopul exercițiului e să intri în valuri nu cu ceva cool, ca plăci de surf sau bodyboarduri, ci numai cu jucării caraghioase de piscină. Invazia animalelor gonflabile a ajuns una dintre cele mai amuzante activități anuale ale noastre cu tinerii. Vin cu saltele gonflabile, jucării de piscină și colaci și umplu plaja.

Am văzut cum lucruri la fel de slabe au fost transformate în magneți grozavi. În timp ce scriu asta, de exemplu, la tinerii noștri mai mari dodgeball-ul e ultima modă. Avem o ligă de dodgeball, tricouri oficiale, arbitri oficiali și o înghesuială uriașă în fiecare seară de dodgeball. Asta a cerut o mică reamenajare a sălii de joc. La ferestre s-au montat obloane de oțel.

Liga de dodgeball a decolat, iar la sfârșitul fiecărui sezon vestea bună a Evangheliei e spusă de unul dintre jucători sau dintre căpitanii de echipă.

Să primești ceva real pentru banii tăi

Un cuvânt de avertizare. Grupurile investesc adesea multă energie și mulți bani în acțiuni de misiune care, de fapt, aduc foarte puțin în schimb. (Prin „în schimb” înțeleg aici impact și legătură cu necredincioșii.)

Un concert cu nume mari, de exemplu, costă o grămadă de bani când aduni onorariile, reclama, drumul, hotelurile și masa. Concertul poate

atrage un grup frumos de tineri, dar în afară de o experiență plăcută și poate câteva cuvinte cool despre Isus, e multă muncă și mulți bani pentru un rezultat final destul de mic. (Și asta presupune deja că la concert vine multă lume.)

Asta nu trebuie să oprească pe nimeni să organizeze concerte, dar trebuie să găsim căi să scoatem mai mult din astfel de evenimente, de exemplu adunând nume și adrese (bilete de tombolă pe care le completează tinerii sunt o idee) sau făcând reclamă, imediat după concert, unei activități care urmează. Când organizăm un concert, întrebăm adesea și dacă una dintre trupele noastre locale poate deschide cu câteva piese, ceea ce le face pe trupele noastre mici să se simtă mari.

Am descoperit că uneori e mai înțelept, în interesul nostru, să strângem tinerii și să-i ducem la concertul unui nume mare, în loc să organizăm noi unul.

În plus, aducem adesea trupe mai puțin cunoscute la concerte, pentru că riscul financiar e mult mai mic și multor tineri le place ideea să fie acolo de la început, când o trupă în ascensiune devine cunoscută. (Cam ca atunci când poți spune: „Sigur, am stat cu cei de la Coldplay pe vremea când cântau încă în cluburi mici.”)

Aceeași prudență e valabilă pentru activități ca taberele de snowboard, weekendurile pe o casă plutitoare și altele asemănătoare. Unele dintre ele sunt populare și atrăgătoare pentru cei din afară, dar cer o porție zdravănă de realism când vine vorba de ce se poate obține prin ele.

La o tabără de snowboard, de exemplu, tinerii se împrăștie toată ziua în grupulețe și se întorc seara obosiți și storși. Poate mai stau la un gând de seară sau la o discuție, dar jumătate probabil vor ațipi. Orice încercare de a tăia din timpul de pe pârtie ca să strecori o întâlnire va fi primită cu dispreț tăcut și cu o atitudine de „hai s-o terminăm repede”. Nu tocmai o atmosferă în care înfloresc sufletele.

Pe deasupra, genul ăsta de activități e foarte scump.

Încă o dată, nu spun că taberele de snowboard sau de schi n-ar trebui să aibă loc. Dar susțin că există nenumărate alte posibilități, mai ușoare, mai ieftine și cu rezultate mai bune. O acțiune de misiune mare și strălucitoare poate fi mai puțin eficientă decât un proiect mai mic, mai bine gândit.

Din practică

Acțiunile de misiune mari și strălucitoare se dovedesc adesea mai puțin eficiente decât proiectele mai mici, mai bine gândite.

Tabere

Aproape tuturor tinerilor le place să plece de acasă, iar o tabără (într-o casă de tabără sau în condiții simple) e atrăgătoare și are un potențial mare pentru legături personale și spirituale.

În unele zone există centre de tabără conduse profesionist, la care liderul de tineret trebuie doar să vină cu grupul și cu echipa lui. În altă parte poate există o casă de tabără pe care trebuie s-o închiriezi și la care îți aduci propriii bucătari și oamenii pentru program, împreună cu echipa. Al doilea fel dă, desigur, mult mai multă muncă, dar se poate și organiza mult mai ușor după cum vrei tu.

Ce face o tabără atât de plină de posibilități e că de obicei e gândită intenționat să creeze, pentru mai multe zile, un mediu spiritual. Se nasc relații personale, între tineri și între tineri și voluntarii adulți. Toată săptămâna oferă distanță față de rutina obișnuită a zilelor, iar gândurile de credință de la întâlniri sunt aproape întotdeauna încurajatoare.

Un număr remarcabil de tineri iau în timpul unei tabere decizia de a-l urma pe Isus.

Dacă nu cunoști case de tabără creștine bune din zona ta, vorbește cu alți lideri de tineret sau caută casele de tabără și casele de oaspeți creștine din regiunea voastră. Pentru idei de teme și jocuri și despre cum să-ți construiești propria tabără și s-o organizezi cu înțelepciune, merită să te uiți pe thepulse.org/ro sau în materialele editurilor și organizațiilor de profil pentru lucrarea creștină cu tinerii.

Momentul deciziei

Billy Graham era cunoscut pentru că îi invita pe toți cei care voiau să devină credincioși să-și părăsească locurile („autobuzele vă așteaptă") și să vină în față, la piciorul scenei.

Ce nu știu mulți despre evenimentele lui. De obicei, primul grup care își părăsea locurile era format din consilierii desemnați dinainte, care porneau spre față ca să vorbească acolo cu posibilii nou-convertiți (și ca să-i încurajeze pe cei ezitanți, care îi vedeau așa pe alții coborând treptele). De aceea, pentru mulți, ieșitul în față la chemare sau ridicarea mâinii ca semn că ești gata să crezi au devenit cele mai importante două forme în care trebuie luată o decizie pentru Isus.

Dar acestea sunt doar metode și sigur nu porunci biblice. Metodele care au funcționat bine într-un anumit moment al istoriei sau la un anumit grup nu funcționează neapărat în altă vreme, în alt loc.

Trebuie să transmiți clar mesajul central despre speranță și iertare prin jertfa lui Isus pe cruce, dar există nenumărate căi prin care îi poți ajuta pe tineri să ajungă la punctul în care se decid pentru vestea bună. Cel mai eficient pare să fie să le dai timp să fie singuri și în liniște cu Dumnezeu, fără cei de vârsta lor, fără presiunea unui vorbitor, dar totuși însoțiți, în caz că au nevoie de ajutor în decizia pe care o au de luat. Cinci minute singur și în liniște pe un câmp deschis, întunecat, pot face minuni în inima unui tânăr care stă în pragul acestei decizii.

Momentul deciziei nu e încheierea unei vânzări. Nu e vorba de trofee sau de a ține evidența sufletelor care cad pleosc în găleata veșniciei. E vorba de a le lăsa tinerilor (și oricărui om, de fapt) demnitatea de a auzi chemarea lui Dumnezeu și de a se putea decide pe deplin singuri.

Să pregătești cu grijă ocazia asta e esențial.

Din practică

Momentul deciziei nu e încheierea unei vânzări. Nu e vorba de trofee sau de a ține evidența sufletelor care cad pleosc în găleata veșniciei.

S-ar putea să descoperi că cele mai multe decizii de a-l urma pe Isus nu sunt rezultatul unei acțiuni de misiune organizate, ci o mărturisire de credință liniștită, pe care fiecare tânăr o face singur, pentru sine. Nu există o formulă magică pentru cum aduci la credință pe cineva care caută. Dar nici nu strică să le dai claritate tinerilor care se gândesc să-și pună încrederea în Isus. Explică limpede ce înseamnă să fii creștin și, dacă primești ocazia să te rogi cu un tânăr în timp ce el îl caută pe Dumnezeu mai profund și cântărește o decizie, privește asta ca pe un dar.

Reflecție

Ce idei de rampe de acces, jocuri sau alte activități pe care nu le-ai încercat încă ar putea ajunge cu adevărat la tinerii care vin pe la lucrarea voastră?

Capitolul 10

Idei pentru lucrarea de misiune

Cele mai multe dintre ideile acestea sunt rampe de acces care îi atrag pe tineri spre tine și spre biserica ta.

Serile de jocuri

O seară de jocuri înseamnă patruzeci și cinci de minute de haos, încununate de un mesaj scurt, dar primitor. Ca să meargă cu adevărat o seară de jocuri, ai nevoie de

- loc de alergat, o sală de sport sau o cameră mare și goală
- câteva jocuri foarte tari (evident)
- recuzită și premii (pungi ieftine cu dulciuri, ca să-i copleșești cu ele pe câștigători)
- un microfon sau orice fel de sistem de sonorizare pentru anunțuri

- colaboratori, cel mai bine instruiți pentru montat, demontat, strâns și ajutat la jocuri
- transport (cel mai probabil dus-întors)
- o masă cu materiale gratuite de luat acasă: Biblii, broșuri și tot ce le poți pune tinerilor în mână ca să crească spiritual sau să se pună pe gânduri
- ca la aproape orice activitate, o modalitate de a obține datele de contact ale celor care vin, pentru scrisori, telefon sau mesaje

Cheile unei seri de jocuri cu adevărat reușite

Astea au fost lucrurile practice. Acum urmează cheile ca serile acestea să fie de-a dreptul beton.

- Folosește jocuri la care pot participa toți. Scenetele și momentele pe scenă sunt în regulă din când în când, dar tinerii se deconectează dacă nu joacă ei înșiși.
- Fă reguli clare, ușor de înțeles. Cu cât jocul e mai complicat, cu atât e mai probabil să iasă prost. Marchează clar toate limitele terenului cu bandă adezivă, lumini sau ce mai e nevoie. Marchează și echipele. Banda de marcaj sau banda adezivă colorată te ajută enorm, ca fiecare să vadă cine îi e coechipier și cine adversar. Folosește un fluier pentru start și stop. Și spune clar că toată lumea joacă, altfel jumătate ajung să stea pe margine, să mestece gumă sau să butoneze telefonul.
- Ține-ți recuzita pregătită. Nimic nu frânează mai tare o seară de jocuri decât atunci când toată lumea trebuie să aștepte până se meșterește sau se montează recuzita.
- Fă competiția corectă. De exemplu, așază-ți tinerii în rând după înălțime (întâi băieții, apoi fetele) și împarte-i în echipe pe rând, de-a lungul șirului. Scopul e un amestec echilibrat de tineri înalți și scunzi în fiecare echipă, altfel cei mari îi mătură pe cei mici.

- Cum am mai spus, gândește jocurile pentru băieți: rapide, active și fizice. Și ține minte că între unsprezece și paisprezece ani fetele dau la fel de bine cum încasează, așa că nu-ți face prea multe griji pentru ele.
- Inventează seri cu temă, așa e și mai distractiv. Seara cu jeleu, seara cu lumină UV, seara cu hârtie igienică și tot ce îți mai dă creativitatea.
- Ține ritmul alert. Tinerii se adună mult mai greu la loc dacă între jocuri sunt multe pauze moarte. Pune colaboratorii să monteze sau să demonteze jocul următor în timp ce tu explici regulile lui.
- Fă poze sau filmează ce se întâmplă și arată-le la începutul următoarei seri de jocuri.
- Instalează o stație de muzică și lasă muzica să meargă în timpul jocurilor. Fă ca totul să arate ca o producție de televiziune.
- Ține la îndemână o trusă de prim ajutor și o grămadă de lucruri de curățenie. Probabil vei avea nevoie de amândouă.
- Ține-ți mesajul scurt și la obiect. După jocuri, tinerii sunt de obicei transpirați, încinși și agitați. La o seară de jocuri nu s-a plâns încă nimeni că mesajul a fost prea scurt.

Din practică

O seară de jocuri are nevoie de reguli clare, ușor de înțeles. Cu cât jocul e mai complicat, cu atât e mai probabil să iasă prost.

Bătăliile cu Nerf

Blasterele Nerf trag cu bile sau săgeți moi din burete, așa că sunt ruda inofensivă a oricărui pistol de jucărie. Clădirea și curtea bisericii sunt un loc excelent pentru o bătălie cu Nerf: sunt o mulțime de

camere și de lucruri după care te poți ascunde. Partea proastă a unei astfel de activități sunt bilele (sau săgețile) care rămân împrăștiate peste tot și care au o preferință specială pentru dedesubtul dulapurilor și spatele caloriferelor. (Planifică generos timpul de curățenie.)

Ochelarii de protecție sunt o idee bună și la Nerf: să iei o bilă în ochi nu e periculos, dar e neplăcut. Poate vrei să aduci tu blasterele, ca jocul să rămână corect, pentru că unii tineri vin altfel cu armament serios, cu încărcătoare motorizate cu tambur cu tot.

Mai ales băieții vin în număr mare la bătăliile cu Nerf și compară după aceea mândri pe cine au nimerit.

Se înțelege de la sine că în timpul unei bătălii cu Nerf nu ar trebui să aibă loc alte evenimente în clădire! Apropo, activitatea asta merge la fel de bine cu tinerii mai mici și cu cei mai mari.

Exersatul la volan

Întâi avertismentul. Pentru ideea asta ai nevoie de permisiunea părinților și de un loc unde exersatul e legal și sigur. De obicei asta înseamnă un teren special amenajat pentru exersarea condusului sau un teren privat împrejmuit, la care publicul nu are acces. Și ar trebui să fii un tip răbdător, pentru că unii tineri te vor pune serios la încercare la volanul mașinii tale.

Uneori ideile cele mai simple sunt trecute cu vederea în favoarea celor spectaculoase.

O cale ușoară de a cunoaște tineri noi și de a lega prietenii e să le oferi ore de exersat la volan, mai ales parcarea (cu conuri, nu cu mașini adevărate) și lucrul cu ambreiajul.

Cei mai mulți dintre noi conducem de atâta vreme, încât am uitat fiorul primelor dăți la volan și frica de a pica examenul pentru permis. Sau frica de a te face de râs când țopăi sacadat pe stradă cu o mașină cu

schimbător manual, fără cea mai vagă idee cum se conduce chestia aia.

Poți deveni eroul unui mic grup de tineri dacă îți sacrifici mașina pentru ambițiile lor de șoferi. A, și fii pregătit să-ți pui un ambreiaj nou ceva mai devreme decât ai plănuit.

Faceți filme

Oricărui tânăr îi place să se vadă pe ecran, mai ales dacă arată acolo că se pricepe la ceva. Exact asta poți folosi în avantajul tău. La următoarea activitate sau tabără, filmează-i pe tineri când sunt în plină formă. (Sau caută pe cineva care se descurcă cu camera și cu un program de montaj, iar tu faci regia.)

> **Notă:** Filmarea și fotografierea tinerilor au reguli stricte (protecția datelor personale, GDPR, și dreptul la propria imagine). Înainte de orice filmare și de orice publicare, chiar și când arăți filmul în biserică sau în școli, ai nevoie de un acord scris, iar pentru minori de acordul scris al părinților. Nu filma spontan tineri pe care nu îi cunoști. Ideea devine practică atunci când acordul face parte din înscriere și filmezi doar pe cei care și-au dat acordul. Respectă și politica de protecție a copiilor a organizației tale.

Dacă, de exemplu, mergeți împreună la skatepark și tu filmezi cum zboară, cad și se învârt sălbaticii ăștia tineri pe rampe, ai pretextul perfect să-i inviți pe toți să vadă mai târziu, la biserică, varianta montată a filmului pe ecran mare. (Cu popcorn, suc și muzică bună, totul la pachet.) Aproape nimeni nu ratează ocazia de a se vedea în acțiune, mai ales dacă în timp ce face skateboarding îi apare și numele pe ecran.

Știu cât de bine funcționează asta. Exact asta m-a adus pe mine pe vremuri în grupul de tineret, după o ieșire la surf la care îmi fuseseră filmate mișcările suple. Omule, eram atât de convins de cât de bine fac surf, încât am mai adus câțiva prieteni, ca să fie martori la marea

mea apariție. (Pe care liderul de tineret, înțelept, a arătat-o abia după un scurt gând biblic.)

Dacă vrei să mergi și mai departe cu filmatul ca unealtă de misiune, încearcă o parodie de film a voastră. Ia o poveste cunoscută, pentru care costumele se fac ușor. Robin Hood, Zorro, western, horror, piraţi, Stăpânul inelelor, Star Trek, Star Wars și multe altele. Poveștile astea au loc pentru mulți tineri, în roluri principale și secundare. Scrie un scenariu fără dialoguri pentru un film de cincisprezece până la douăzeci de minute. (Recomand un narator din off, pentru că e greu și durează mult să-i pui pe tineri să-și spună replicile.) Fă-ți povestea prostească, exagerată și trăsnită, cu multă comedie fizică de privit. Ține efectele speciale la minimum. Dacă filmați într-un loc potrivit, puteți filma tot filmul chiar într-o tabără.

Noi am făcut un film horror în care apăreau zombi, Omul-Lup, Dracula, monstrul lui Frankenstein și Mr. Hyde, toți în același film.

Cu ajutorul unor oameni care se pricep la filmat și la montaj, iese un blockbuster la care filmarea e o distracție pe cinste.

Și filmarea e doar jumătate din distracție. Seara de premieră e și mai bună, mai ales dacă întinzi un covor roșu, închiriezi o limuzină (pune-o să meargă în cerc și să adune la fiecare tură alte „vedete”), meșterești statuete Oscar și iei Hollywoodul peste picior în toate felurile posibile. Bineînțeles că părinții și prietenii vin cu grămada. Cu puțin noroc, biletele și popcornul vândut acoperă o parte din costurile filmului. (Ultimul nostru film a costat 2.000 de euro, din cauza recuzitei, a costumelor și a altor fleacuri, dar rezultatul a meritat cheltuiala!)

Asta nu e doar o activitate de distracție. Potențialul proiectului de a-ți deschide uși, de exemplu în școli, e uriaș. Tinerii care sunt dispuși să vorbească cu profesorii lor descoperă adesea că profesorii sunt mai mult decât bucuroși să-l aducă pe regizor (adică pe tine) în clasă, ca să arate filmul și să povestească cum a fost făcut. E ocazia perfectă

să explici nu doar filmul, ci și celelalte lucruri tari pe care le puneți pe picioare pentru tinerii care vor să se distreze.

Am văzut cum numărul celor care veneau la întâlnirea noastră din timpul săptămânii practic se dubla de fiecare dată când mergeam cu un film nou la școală, fără exagerare.

Tinerii sunt mereu în căutarea a ceva nou și creativ. Iar colegii lor îi tratau ca pe niște vedete pe toți cei care jucaseră în film, cel puțin pentru o zi.

Grupurile biblice ale elevilor

Multe școli le permit elevilor să se întâlnească înainte sau după ore într-un grup biblic al elevilor. De cele mai multe ori, însă, grupurile astea nu sunt mult mai mult decât un grupuleț pios, cu prea puțină influență asupra școlii în ansamblu. Nu că ar fi rău ca niște creștini să se întâlnească, dar fără sprijin mulți tineri nici nu se gândesc să folosească grupul și pentru evanghelizare. Cu elevi motivați în conducere, cu puțină creativitate și cu sprijinul unor adulți, un grup biblic al elevilor are totuși adesea potențialul să miște cu adevărat ceva printre colegi.

Iată câteva lucruri pe care le-am văzut făcute de grupuri biblice ale elevilor.

- Au creat și au împărțit gratuit coperte pentru manuale, care nu doar arătau bine, ci aveau și versete biblice potrivite, un fel de provocare atrăgătoare la gândire care, pe deasupra, mai și protejează cărțile. (Pentru că le împart elevii unui grup oficial al școlii, puține școli vor avea ceva de obiectat, iar mulți elevi vor medita la cuvintele acelea într-o oră plictisitoare.)
- Au organizat o petrecere la jumătatea anului școlar. O astfel de seară poate ieși fabuloasă, poate aduce bisericii voastre genul

potrivit de atenție și poate fi una dintre activitățile din tot anul care vă încurajează cel mai mult.

- Le-au mulțumit profesorilor cu un prânz special.
- Au făcut o pagină în anuar sau în revista de absolvire, cu un design atrăgător și cu o invitație la grupul biblic al elevilor sau în biserica voastră.
- Au adus o formație creștină să cânte în pauza de prânz în curtea școlii, cu invitație la concertul de seară.
- Într-o dimineață friguroasă au împărțit ciocolată caldă și gogoși elevilor care coborau din autobuz sau direct în stații.

Un pic de gândire creativă îi aduce adesea pe elevi la propriile idei, care mișcă ceva printre colegii lor, cu urmări care pot fi veșnice. Și da, unele dintre ideile elevilor noștri au costat bani, și exact acolo a intervenit biserica locală și a dat o donație grupului biblic al elevilor.

Din practică

Cu elevi motivați în conducere, cu puțină creativitate și cu sprijinul unor adulți, un grup biblic al elevilor are potențialul să miște cu adevărat ceva printre colegi.

Dați-i drumul la rock

Tinerii iubesc muzica rock. Pentru mulți, nu prea există ceva mai palpitant decât să se așeze la tobe sau să-și pună pe umăr o chitară electrică subțire.

Dar pentru tinerii care vor să-și facă o trupă mică există de obicei mai ales un lucru: o grămadă de frustrare. În mod normal trebuie să repete acasă, iar acolo se plâng vecinii și părinții strigă: „Dați mai încet!” Unii tineri muzicieni au ceva echipament, dar foarte puțini au o stație sau

măcar niște amplificatoare ca lumea. Și chiar dacă reușesc să facă o trupă, ocaziile de a cânta în fața publicului sunt de obicei rare.

Trupele tinere din zona voastră ar putea avea un nou cel mai bun prieten: biserica voastră.

Multe biserici au săli destul de mari în care pot repeta trupele și adesea sunt destule seri sau după-amiezi în care sălile stau goale. Pe deasupra, bisericile au adesea sisteme de sonorizare excelente, iar multe au un întreg arsenal de amplificatoare, tobe și alte comori muzicale.

Încă un plus. Dacă o trupă e formată din tineri din grupul de tineret, biserica probabil o va susține și va deveni un fel de bază de fani. Dacă muzicienii arată că știu să cânte, foarte probabil vor fi chemați într-o formație de închinare sau vor primi un moment la slujba principală, ca și în grupul de tineret.

Bineînțeles că e nevoie de un pic de abilitate politică să primești aprobarea de a aduce tineri din afară care dau din cap în ritmul muzicii și își urlă versurile în echipamentul prețios al bisericii, plus o însoțire atentă a acestor tineri și sprijin din partea oamenilor de la sunet și a altor muzicieni. Dar să folosești muzica, sălile și tehnica bisericii ca să intri în contact cu tineri din afară e o unealtă puternică de misiune.

Noi am mers cu un pas mai departe și am creat un eveniment de weekend care să șlefuiască talentul muzical al tinerilor din biserică și din afara ei. Se învârte în mod special în jurul muzicii rock. Cu muzicieni rock profesioniști (aducem câteva trupe) și cu talente locale, oferim seminare și ateliere despre practic orice aspect al rock 'n' roll-ului, de la cum să cânți mai bine la tobe, bas sau chitară, la tehnică de sunet, înregistrări și compunerea de cântece, până la conducerea închinării.

Pentru materiale despre muzică și media în lucrarea cu tinerii merită să te uiți pe thepulse.org/ro.

Din practică

Să folosești muzica, sălile și tehnica bisericii ca să intri în contact cu tineri din afară e o unealtă puternică de misiune.

Halloween

Dacă biserica voastră e suficient de deschisă cât să lase să intre pentru un scurt sezon dovleci cu fețe strâmbe, tot felul de monștri și fantome, sărbătoarea de la sfârșitul lui octombrie s-ar putea dovedi una dintre ocaziile mai bune de a atrage tineri care caută un loc pentru două lucruri simple: să se distreze și să se costumeze caraghios.

Am avut rezultate excelente cu de toate, de la teme înfricoșătoare (bineînțeles, cu un zâmbet) până la decor din belșug în negru și portocaliu, și am făcut printre altele următoarele.

- Vânători de comori. Echipele primesc o listă cu sarcini și o limită de timp. Pe listă sunt lucruri amuzante, dar „înfiorătoare", cum ar fi un păianjen viu, un melc fără cochilie, o unghie falsă, păr de câine și altele, toate ingrediente de care e nevoie urgentă pentru ceaunul vrăjitoarei.
- Petreceri costumate. Încurajează creativitatea și imaginația cu premii. Nu-ți face griji, ai voie să excluzi costumele jalnice. Fă jurizarea costumelor înainte să înceapă jocurile sau programul petrecerii. Fă multe poze și pune-le mai târziu online.
- Distracție cu lumină UV. Fă rost de o grămadă de brățări luminoase și jucării fosforescente și jucați tot felul de jocuri pe întuneric.
- Seara filmelor de groază. Aici fii deosebit de înțelept și documentează-te temeinic înainte să alegi, unele filme de groază pentru tineri sunt pline de gunoaie. Caută un film clasic care e înfricoșător, dar fără sânge și mațe. Întreabă-ți tinerii, mulți știu exact ce se

potrivește. Dacă părinții sunt de acord, pornește filmul la miezul nopții.

Notă: În SUA, Halloweenul e mult mai prietenos cu copiii decât în multe țări din Europa. Dacă nu te simți deloc în largul tău cu ideea, găsești alternative bune, de exemplu petrecerea la foc de tabără, în articolul „5 alternative la Halloween".

Să-i duci pe tineri acasă

„Când ajungi diseară acasă?", m-a întrebat soția mea.

„Nu știu", am zis. „După întâlnire mai duc acasă câțiva tineri."

„Nu ai colaboratori pentru asta?", m-a întrebat ea.

„Ba da, dar îți amintești de băiatul cu care am avut săptămâna trecută discuția aia grea, pentru că l-a dat atât de tare peste cap moartea neașteptată a bunicii lui?"

„Îmi amintesc", a zis ea zâmbind. „Te aștept."

„Cu ochii deschiși sau închiși?", am întrebat.

Bun venit în viața mea.

Tot ce urmează ar trebui privit și înțeles prin următorul filtru. Colaboratorii bărbați îi duc acasă pe băieți, femeile pe fete. Ideea e că nu vrei să stai noaptea singur în mașină cu un tânăr de sex opus. Dar, sincer, ar trebui să fii și mai prudent. Ai grijă să fie doi colaboratori în mașină sau, dacă mergi singur, să-i lași pe ultimii doi tineri împreună la ultima adresă. Ideea e: evită situația în care un adult și un singur tânăr (chiar și de același sex) sunt singuri într-o mașină.

La prima vedere, sarcina de a-i duce pe tineri acasă după o întâlnire sau o activitate nu prea arată a ocazie pentru misiune. Dar după multe decenii de lucrare cu tinerii trebuie să spun că discuțiile care apar în

timp ce îi duc acasă sunt adesea mai revelatoare, mai profunde și mai încărcate spiritual decât cele mai multe discuții de la studiul biblic din aceeași seară.

Problema e că discuțiile de felul ăsta sunt delicate. Nu le poți regiza, nu le poți planifica, nici măcar nu le poți prevedea, iar de cele mai multe ori durează doar câteva minute, până când vreun clovn strică atmosfera.

Dar cât durează, valorează cât aurul.

Dacă ocaziile astea sunt atât de trecătoare, de ce le mai pomenesc? Pentru că vreau să fiu sigur că ai ocazia asta pe radar și că apoi te uiți cum să faci cărțile în favoarea ta, ca să poată apărea o discuție grozavă.

Ce vreau să spun prin a face cărțile? Ai grijă să-i duci ultimii acasă pe tinerii cu care vrei să vorbești. (Pentru asta s-ar putea să trebuiască să alegi un traseu creativ.) Faci cărțile și atunci când devii bun la a pune întrebări care sunt personale, dar nu atât de personale încât să sperie, să pară indiscrete sau chiar să fie înțelese ca o depășire a limitelor.

De exemplu, e în regulă să întrebi despre părinți și frați. Hobby-urile, sportul, jocurile sau filmele preferate sunt și ele teren sigur. Fii atent la fisurile prin care poți întreba ceva mai adânc. „Ai zis că părinții tăi sunt divorțați. La cine stai?" ... „Îl vezi des pe tatăl tău (sau pe mama ta)?" ... „Cum îți e cu asta?" Dacă divorțul e de mult sau nu a existat niciodată o căsnicie, tânărul își vede probabil situația ca pe ceva normal, nu a cunoscut altceva. Dacă divorțul e proaspăt sau e în desfășurare, poți fi sigur că ai la bord o inimă rănită care doar așteaptă să-și verse gândurile și sentimentele în fața cuiva căruia îi pasă.

Drumul spre casă e ocazia să spui mici povești interesante despre tine, care îi fac pe tineri să se simtă mai apropiați și care foarte probabil aprind o discuție mai profundă. „Da, la doisprezece ani m-a

mușcat un șarpe cu clopoței și era să mor!" e un exemplu de început de discuție care pune toată mașina la vorbă. Orice aventură, orice accident, orice perioadă grea și orice pățanie pe care le putem dezgropa din viața noastră ajută la deschiderea inimilor și a gurilor. Și tot aici intră ocazia perfectă de a povesti cum am ajuns noi înșine la credința în Isus.

Ține minte că ocaziile astea pot fi vestitoarele altor discuții, în care tinerii vin apoi singuri cu întrebări despre credință. Au fost multe momente în care am tras pe dreapta, ca să las o discuție intensă să continue, în loc s-o retez pentru că am ajuns la ușa casei înainte să terminăm.

Potențialul unor discuții grozave e unul dintre motivele pentru care după fiecare întâlnire și fiecare activitate îi duc eu însumi pe tineri acasă. Da, aș putea lăsa condusul în seama voluntarilor, dar prefer să-i folosesc ca să încuie sălile, ca eu să pot petrece timp cu tinerii în cadrul ăsta mai liniștit. Îmi planific cele treizeci de minute până la o oră în plus ca să-i duc pe tineri de la locul nostru de întâlnire acasă și le văd ca pe o continuare a construirii relațiilor de la întâlnire sau de la activitate.

Din practică

Drumul spre casă cu tinerii e ocazia să spui mici povești interesante despre tine, care creează o legătură mai strânsă și foarte probabil aprind o discuție mai profundă.

Reflecție

Care dintre ideile de misiune din capitolul acesta au cel mai mare potențial în lucrarea ta? Cum ai putea să începi? Ce obstacole trebuie să depășești pentru asta?

**O regulă clară,
cu zâmbetul pe buze**

**Nu face nimic care
îi deranjează pe alții.**

Capitolul 11

Ordine, control și disciplină printre zurbagii

Un element-cheie al unei lucrări de misiune eficiente este capacitatea de a-i struni și de a-i ține în frâu pe zurbagiii pe care poate îi aduni pe drum. Liderii naturali conduc, asta e. E minunat când reușești să-i faci să conducă în direcția în care vrei tu și un dezastru total când conduc împotriva ta.

Câteva concepte-cheie s-au dovedit bune pentru mine, ca eu și colaboratorii mei să avem atmosfera sub control.

Un lider puternic în echipă: ai nevoie de un urs

De obicei, ăsta ești chiar tu. Dacă nu, ai nevoie în echipă de un „urs” care să se asigure că totul merge cum vrei tu.

(Observație: Nu ar trebui să ai vreodată nevoie să intimidezi un tânăr rebel. Dar să ai în echipă pe cineva care le dă tinerilor un ușor fior

când se gândesc să se pună cu el e extrem de util în situațiile cele mai grele.)

E extrem de important să lămurești de la început cine e autoritatea aici (fără să te porți ca un sergent), mai ales când începi să atragi tineri de pe stradă pentru care ideea de autoritate e o noțiune străină.

Cum? Păi, spune-o clar și răspicat. „Asta e întâlnirea mea și astea sunt regulile mele rezonabile. O să ne simțim toți bine dacă rămânem între linii." Îți recomand să ai reguli clare, dar să fii căpitanul prietenos și bine dispus de la bord, pe care toată lumea îl urmează cu plăcere.

Din practică

E extrem de important să lămurești de la început cine e autoritatea (fără să te porți ca un sergent), mai ales când începi să atragi tineri de pe stradă pentru care ideea de autoritate e o noțiune străină.

Gândește din timp

Marea majoritate a incidentelor apar pentru că liderul nu s-a gândit din timp și nu a făcut lucrurile simple care dezamorsează posibilele probleme.

Uită-te prin sala de întâlnire. Sunt lucruri pe care tinerii tăi vor pune mâna și cu care se vor juca atunci când ar trebui de fapt să fie atenți la altceva? Sunt distrageri care sunt pur și simplu prea tentante pentru un tânăr? (Un scaun de birou pe rotițe, de exemplu. Poți fi aproape sigur că cel puțin doi tineri se vor certa pe chestia aia prostească și că, dacă îl lași, câștigătorul se va plimba pe roți prin sală toată întâlnirea.)

Dacă scoți obiectele astea înainte să ajungă tinerii, îți scutești necazul de a le lua de la ei mai târziu, sub ochii celorlalți.

O canapea în sala de tineret e de obicei o sursă permanentă de certuri. Rezolvă problema dinainte, fie scoțând canapeaua, fie aducând din prima încă o grămadă.

Tinerii, și cei necredincioși, și cei creștini, se ceartă ușor pe locuri sau pe cine primește ce pat în tabără.

De decenii folosesc o metodă simplă care înăbușă din fașă exact genul ăsta de ciondăneli. O numim „Vârsta are întâietate". Asta e tot. Cel mai în vârstă alege primul. Bineînțeles că e total nedrept față de cei mai mici sau față de cei care au ajuns primii, dar cei mai mari din grup o adoră, iar cei mici au ceva de așteptat cu nerăbdare în anii care vin.

Gânditul din timp funcționează în foarte, foarte multe situații. De exemplu, când merg cu cortul cu tinerii, de obicei mă duc înainte, cercetez terenul, aflu unde sunt toaletele și identific locurile spre care tinerii vor vrea să se strecoare după stingere, ca să-i pot aștepta deja acolo. Vreau să am mereu un pas înainte. Asta îmi dă o autoritate tăcută printre tineri.

Explică neapărat regulile și limitele înainte să începi un eveniment, o activitate sau o excursie. Nu porni de la ideea că năzdrăvanii tăi știu unde sunt limitele, mai ales dacă vin din medii în care disciplina e luată ușor, iar limitele sunt arbitrare sau nu există deloc.

Din practică

Când e vorba de control, fii mereu cu un pas înainte la evenimentele tale. Asta îți dă o autoritate tăcută printre tineri.

Toate regulile și așteptările ar trebui, pe cât posibil, gândite dinainte și ținute simple. De exemplu, aș putea face o listă uriașă cu regulile sălii. Fără ciupit, fără tras de păr, fără râgâit, fără zgomote ciudate, fără pleoape întoarse pe dos și multe altele. Sau pot spune pur și simplu:

„Nu face nimic care să-i deranjeze pe alții când învață.” Regula asta mică acoperă cam totul.

Trebuie de asemenea să spui clar că încălcarea regulilor are consecințe, dar nu trebuie să explici mereu dinainte cum arată exact consecințele. Să zicem că la o activitate regula este „fără droguri, fără alcool”. Ce se întâmplă când cineva testează limita? Dacă nu ai o pedeapsă stabilită dinainte, ai libertatea să iei decizii care sunt în interesul cel mai bun al grupului și al celui care a greșit. Pe deasupra, fiecare încălcare e diferită și probabil are nevoie de o altă consecință.

Apropo, toate astea ar trebui să le faci cu zâmbetul pe buze.

Din practică

Fă ordine în grupul tău și păstreaz-o, cu mână fermă și (aproape mereu) cu zâmbetul pe buze.

Lucrurile mici

Detaliile fine pot ajuta la crearea unei atmosfere care favorizează ordinea și controlul. O sală curată și aranjată invită mai mult la ordine decât una haotică. O sală cu o temperatură plăcută face o situație de disciplină mai ușoară decât una în care e prea cald sau prea frig.

Să ai la îndemână uneltele potrivite (hârtie, pixuri, Biblii, recuzită și altele), să ai destule și, bineînțeles, să fii pregătit pentru ce ai de făcut, toate astea cresc șansele să ai ordine, disciplină și control.

Disciplina

Rostul măsurilor disciplinare este să schimbe un comportament. Nu ar trebui aplicate niciodată când suntem furioși sau iritați de prostia unui tânăr. În general, o mică porție de disciplină ajunge departe și îți

poate construi o reputație care se transmite chiar de la o generație de tineri la următoarea.

Cum am mai spus, văd dusul tinerilor acasă ca parte din lucrarea mea de misiune. Bineînțeles că e și un serviciu pentru tânăr și familia lui. Într-o seară, tot pe unul dintre drumurile astea spre casă, ne-am oprit la magazinul unei benzinării și le-am făcut cinste tinerilor cu ceva de băut. O băutură nouă la sticlă era ultimul răcnet, iar câțiva dintre tineri și-au luat băutura cea nouă, în sticla ei de sticlă la modă.

În timp ce mergeam în seara caldă cu geamurile deschise, am observat în oglinda laterală o sclipire, urmată de câteva pocnete puternice. Doi dintre tinerii de pe bancheta din spate hotărâseră că ar fi amuzant să-și arunce sticlele pe geamul mașinii mele. Acum strada rezidențială era plină de cioburi și, dacă ar fi fost un polițist prin apropiere, m-ar fi așteptat o amendă usturătoare.

Am tras pe dreapta și am aflat repede cine erau vinovații.

Eram furios rău pe ei doi, recunosc sincer. Dar mi-am păstrat calmul și am anunțat sec că cei doi clovni și-au pierdut bunăvoința, generozitatea și încrederea mea și că nu mai sunt invitați la drumul spre casă. Apoi i-am dat jos din mașină. Eram la vreun kilometru și jumătate bun de casele lor și era noapte.

Se văitau și ziceau că le pare rău.

Le-am zis că și mie îmi pare rău, dar că acum au intrat pe banca de pedeapsă, iar de pe ea nu mai scapă în seara asta. Poate săptămâna viitoare, la următorul drum spre casă cu mine, se vor gândi altfel unde să-și pună gunoiul. Dar în seara asta aveau în față un marș frumos și zdravăn, ca să se gândească la toate astea.

Am mai adăugat: „A, apropo, dacă părinții voștri vor să știe de ce a trebuit să veniți pe jos acasă, să mă sune pe mine!”

Bineînțeles că nu a sunat nimeni niciodată.

Măsura mea disciplinară a fost dreaptă, rapidă, pe măsura faptei și eficientă. Nimeni nu a mai aruncat vreodată ceva din mașina mea. Și uneori auzeam cum un tânăr îl avertiza pe altul: „Și să nu arunci nimic din mașina lui Rick. Oprește oriunde ar fi și te lasă să mergi pe jos acasă.” O reputație poate fi uneori un lucru bun.

Nu spun povestea asta mică ca să-ți recomand să arunci regulat tineri din mașină și să-i lași să meargă noaptea pe jos ultimul kilometru până acasă. Sincer, probabil că nu vrei să faci asta. (Pe Kauai e mai rural, și asta se întâmpla demult.) O spun ca să zic că sunt momente în care e potrivit să intervii mai dur, în care chiar ai nevoie de atenția deplină a unui tânăr.

Notă: Procedeul acesta concret intră în conflict cu obligația de supraveghere. Cine îi duce pe tineri acasă și-a asumat supravegherea lor și nu are voie să lase minori noaptea pe drum, indiferent de distanță.

Când îi implici pe părinți

Într-o situație obișnuită de biserică, regula e: când un tânăr o ia razna cu comportamentul, sunt chemați părinții. Când lucrezi cu tineri din afara bisericii, însă, poate fi nevoie de mult mai mult tact. Are tânărul care a intrat în bucluc părinți care ar reacționa exagerat sau care ar lucra împotriva binelui propriului copil?

Îmi amintesc cum am prins un băiat cu droguri și am hotărât să nu-i implic pe părinți. Motivul? Băiatul își luase drogurile din rezerva lui mami și tati.

E esențial să știi cu ce ai de-a face. Și se înțelege de la sine că orice formă de abuz, orice afirmație despre sinucidere și orice alt comportament autodistructiv trebuie semnalate celor în drept.

Notă: Concret, asta înseamnă să acționezi după politica de protecție a copiilor a organizației tale, să ceri în caz de îndoială sfatul unui specialist în protecția copilului și, dacă e un pericol acut, să anunți autoritatea locală pentru protecția copilului sau să suni la 112.

Reflecție

Unde ai trăit situații de disciplină în care o mână fermă a făcut toată diferența? Ai trăit situații în care lipsa de planificare a dus la probleme de control? Cum îți poți întări lucrarea în domeniul acesta?

Capitolul 12

Misiunea în familii

Când Alex a apărut prima dată la biserică, a venit mai ales pentru că se împrietenise cu unul dintre tinerii din grupul nostru de tineret. N-a durat mult până când mesajul Evangheliei a devenit real pentru el. Pe măsură ce creștea în credință și se implica tot mai mult în viața bisericii (printre altele, cânta în trupa de laudă), părinții lui au început să observe schimbările din viața lui.

N-a durat mult până au început să apară și ei duminica. (Înainte veneau la biserică doar din când în când.) În câțiva ani, toată familia L-a găsit pe Isus, iar tatăl lui Alex a ajuns în echipa de conducere.

Acum, când scriu aceste rânduri, Alex slujește ca pastor de tineret într-o biserică de pe Coasta de Est a Statelor Unite.

Exemplul acesta e exemplul ideal pentru ceea ce ne dorim cu toții de la eforturile noastre de a câștiga tineri. Sigur, nu există garanții. Dar trebuie să ne amintim mereu: când întindem mâna spre un tânăr, o întindem și spre întreaga lui familie.

Iar unele dintre situațiile acestea de familie pot fi destul de încâlcite.

Trebuie să ne ferim să ne fixăm doar pe tineri și să-i socotim pe ceilalți oameni cu care tânărul acesta își împarte viața mai puțin vrednici de timpul și energia noastră. Există multe feluri în care poți construi legături cu delicatețe.

De exemplu, organizează o seară pentru părinți, în care te prezinți pe tine și echipa ta și explici cine sunteți și ce susțineți. Un avertisment: nu te aștepta la înghesuială dacă lucrezi cu tineri din familii instabile. (Dacă e și mâncare, cere neapărat confirmări ferme. Experiența noastră arată că pe părinții dificili te poți baza puțin și că adesea nu prea îi interesează cu adevărat ce fac copiii lor. Ne place să ne spunem atunci că facem o treabă atât de bună încât părinții pur și simplu au încredere în noi și n-au nevoie de o seară în care să ne cunoască, dar așa doar ne flatăm singuri.)

O scrisoare către părinții tinerilor noi, în care te prezinți, îi inviți la tot ce li s-ar potrivi (de exemplu un seminar pentru părinți) și le spui cum te pot găsi, e un prim pas important.

Să-l încurajezi pe tânărul nou să-și invite frații mai mici la programele pentru copii ale bisericii e încă un mod de a lărgi lucrarea de misiune.

Ideea e să nu-i vedem pe tineri rupți de ceilalți oameni care fac parte din viața lor, ci să-i invităm în mod intenționat pe acești oameni la evenimente și să rămânem în legătură cu ei. E vorba să facem pașii necesari ca să-i aducem în viața familiei noastre de credință.

Mult mai multe despre tema asta găsești în volumul însoțitor din această serie, *Engaging Parents as Allies*, de Wayne Rice.

Din practică

Trebuie să ne ferim să ne fixăm doar pe tineri și să-i socotim pe ceilalți oameni cu care tânărul acesta își împarte viața mai puțin vrednici de timpul și energia noastră. Există multe feluri în care poți construi legături cu delicatețe.

Reflecție

Să ai viziune și credință că, prin lucrarea ta cu tinerii din afara bisericii, familii întregi vor ajunge la Isus. Care dintre tinerii care vin acum la voi au părinți pe care îi poți cunoaște?

Un ultim cuvânt

Cei care sărută broaște

Îți amintești de vechiul basm cu prințul fermecat, prins în trupul unei broaște, care putea fi eliberat doar dacă găsea o prințesă destul de naivă cât să-l sărute? O poveste grozavă, care lasă totuși multe întrebări fără răspuns.

De exemplu, care e de fapt proporția dintre broaște și prinți fermecați? Câte trebuie să pupi până apare un prinț?

Dacă ai inimă pentru tinerii neatinși de Evanghelie, care hoinăresc prin mall-uri și prin skateparkuri, probabil vei „săruta" o mulțime de broaște. Îți vei dărui dragostea, energia și atenția unor tineri fără nicio garanție că vor răspunde.

Unii vor răspunde, desigur, iar tinerii aceștia vor fi noii prinți și noile prințese din Împărăția lui Dumnezeu.

În unele cazuri, dragostea pe care le-o dai va lucra ca o bombă cu efect întârziat, iar adevărata transformare a vieții lor se va petrece mult în afara câmpului tău vizual.

Ar mai trebui să știi că cine stă mult cu broaștele s-ar putea să se aleagă cu vreun neg sau doi. Se poate întâmpla să le preiei argoul, să începi să-ți placă muzica broscească și să nu te mai treacă transpirațiile pentru lucruri care altădată te făceau să transpiri.

Să-i iubești pe cei prinși în lumea lor de broaște, care adesea nici nu bănuiesc că îi așteaptă o viață dincolo de frunza lor mică de nufăr, e o chemare înaltă și nobilă, una pe care Isus ne-a arătat-o atât de puternic prin felul în care a trăit. Aproape că îi auzi pe cei care se cred neprihăniți țipând: „Și Tu vrei să fii Fiul lui Dumnezeu?? Tu... Tu Te încurci cu amfibienii!"

Se pare că noi, cei care sărută broaște, suntem în companie bună.

Apostolul Pavel, după propria lui mărturie cel dintâi dintre broaștele râioase, primește ultimul cuvânt în cartea aceasta.

> Fraților, uitați-vă la chemarea voastră: printre voi nu sunt mulți înțelepți potrivit standardelor omenești, nici mulți puternici, nici mulți de viță nobilă. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebunești ale lumii, ca să-i facă de rușine pe cei înțelepți. Și Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să le facă de rușine pe cele tari. Dumnezeu a ales lucrurile de jos ale lumii și lucrurile disprețuite, ba chiar lucrurile care nu sunt, ca să desființeze lucrurile care sunt pentru ca niciun om să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. Iar voi, datorită Lui, sunteți în Cristos Isus, Care a devenit pentru noi înțelepciune de la Dumnezeu, dreptate, sfințire și răscumpărare pentru ca, așa cum este scris, „Cel ce se laudă să se laude în Domnul".
>
> *1 Corinteni 1:26-31*

Aprofundare pentru partea 3

1. Descrie persoana din afara familiei tale care a însemnat cel mai mult pentru tine în anii adolescenței. Ce a făcut ea care te-a marcat până azi? Cum ar putea așa ceva să devină în lucrarea voastră un punct de plecare pentru misiune?

2. Ce faci tu personal care pare să-i intereseze și să-i atragă pe tineri? Ce ar putea să facă și mai atractiv timpul petrecut cu tinerii în lucrarea voastră?

3. Cum te-ai pregăti pentru un val de tineri noi din afara bisericii? Ce ai schimba? Ce ai păstra?

Anexă

Cartea aceasta te va molipsi și te va face să pornești la drum. Dar cine pleacă spre tinerii din afara bisericii se va confrunta mai devreme sau mai târziu cu viața lor și cu tot ce poartă ei cu ei. Paginile acestea sunt lista ta de echipament, ca să poți merge mult timp pe drumul acesta și cu cel mai bun efect posibil.

Etapa de pregătire

1 **Nu porni niciodată fără cineva care te trimite, adică fără o organizație responsabilă, o asociație sau o biserică, și anunță-ți planul persoanei responsabile pentru domeniul tău.**

De ce contează? Fără o organizație în spate, din punct de vedere legal ești doar un adult străin, singur, care caută contactul cu minori, și exact așa vei fi tratat la nevoie. Probabil nu ești asigurat, iar la un accident poți ajunge să răspunzi personal. Dacă apare vreodată o suspiciune sau o acuzație, întemeiată sau nu, rămâi descoperit și fără sprijin. Organizația responsabilă e coloana ta vertebrală și ceea ce te legitimează în fața părinților, a școlilor și a autorităților. O organizație bună va avea grijă și ca tu să fii bine echipat înainte să pornești, cel puțin cu o pregătire de bază pentru lucrul cu copiii și tinerii. Ai grijă de limitele tale și de binele tău.

2 **Nu confunda lucrarea ta de misiune cu munca de stradă și rămâi în cadrul tău.**

De ce contează? Să legi relații, să oferi din când în când o activitate, să inviți la evenimente: asta e lucrarea de misiune a bisericii, și o poți face ca voluntar cu o pregătire de bază. Munca de stradă cu tinerii (streetwork), adică lucrul regulat și țintit în anumite grupuri și în zone cu probleme, e un domeniu de spe-

cialitate al asistenței sociale, cu oameni pregătiți pentru asta, și pe bună dreptate. Acolo te întâlnești cu dependențe, violență și crize care depășesc timpul și pregătirea unui voluntar. De aceea, interesează-te dacă în zona voastră există asistenți sociali sau organizații care fac muncă de stradă cu tinerii și prezintă-te acolo. Mulți specialiști se bucură de parteneri de încredere, care au timp și știu să construiască relații. Voluntariatul completează munca specialiștilor, nu o înlocuiește.

3 **Nu lucra singur, adu-ți de la început cel puțin încă o persoană în echipă.**

De ce contează? Rick o spune chiar în cartea aceasta: lucrarea de misiune e muncă în echipă, iar cine trage singur cade singur. În doi există un martor pentru orice situație. Asta îi protejează pe tineri și te protejează pe tine: o acuzație împotriva unui om singur, fără martori, poate pune capăt unei chemări, chiar dacă se dovedește nefondată. Discuțiile între patru ochi le porți la vedere, cu ușa deschisă, într-un loc public, niciodată pe ascuns.

4 **Nu porni fără o politică de protecție a copiilor și fără un concept general.**

De ce contează? Politica de protecție a copiilor protejează în ambele direcții: pe tineri de abuzuri și pe tine de situații în care poate apărea o suspiciune, pentru că are reguli clare pentru apropiere și distanță, întâlniri între patru ochi, drumuri cu mașina și comunicarea digitală. Fără o astfel de politică, multe școli și mulți parteneri nu vor dori să colaboreze cu tine. Tot de asta ține și verificarea cazierului, acolo unde legea o cere. Conceptul general te obligă să știi ce vrei de fapt, cine e grupul tău țintă și după ce semne îți dai seama dacă funcționează. Cine nu poate spune asta în două propoziții face doar acțiuni de dragul acțiunii, iar asta te consumă fără să aducă rod.

5 **Să-ți fie clar cine sunt persoanele tale de contact la nevoie și unde îi poți îndruma pe tineri; le găsești în procedura de raportare din politica de protecție (punctul 4).**

De ce contează? Când un tânăr îți povestește despre violență acasă, despre abuz sau despre gânduri de sinucidere, e cel mai prost moment să abia începi să cauți cine e responsabil. Află dinainte cum poți cere sfatul autorității locale pentru protecția copilului și dacă poți face asta fără să dai nume. Te ajută și persoana responsabilă cu protecția copilului din organizația ta. Când bănuiești un abuz sexual, cere sfatul unei persoane specializate în protecția copilului. Spune-i tânărului unde poate primi sfat gratuit și anonim, de exemplu la o linie de ajutor pentru copii și tineri.

Dacă te gândești la sinucidere sau îți faci griji pentru cineva: Dacă viața cuiva este în pericol imediat, sună la **112** (gratuit, de pe orice telefon). Poți vorbi gratuit și anonim la **0800 801 200**, TelVerde Antisuicid al Alianței Române de Prevenție a Suicidului (vinerea, sâmbăta și duminica, între 19:00 și 07:00). Linia de sprijin depreHUB, **0374 456 420**, răspunde non-stop. Copiii și adolescenții pot suna la **Telefonul Copilului, 116 111** (de luni până vineri, între 10:00 și 20:00). Alte linii de ajutor din România găsești pe findahelpline.com.

Înainte de fiecare activitate

6 **Înainte de fiecare activitate, lămurește cine are obligația de supraveghere, de la ce oră până la ce oră și cum se face predarea către părinți.**

De ce contează? Obligația de supraveghere nu e o formalitate: dacă o încalci, poți ajunge să răspunzi în fața legii, mai ales dacă un tânăr se rănește. Delicate sunt golurile clasice de timp, în care tinerii vin și pleacă, cum e tânărul care vine prea devreme sau cel care, după încheiere, mai stă în parcare. Dacă

îți e clar dinainte de când și în ce cadru ești responsabil, poți fi mai liniștit.

7 **Cere acordul scris înainte să fotografiezi, să filmezi sau să strângi date.**

De ce contează? O singură fotografie pusă pe internet fără să întrebi poate distruge din fașă încrederea părinților, iar în unele familii, de exemplu când părinții se ceartă pentru custodie, o fotografie care poate fi găsită poate pune un copil în pericol real. Încălcarea regulilor de protecție a datelor (GDPR) are urmări și pentru asociații și voluntari, nu doar pentru marile companii.

În întâlnirea cu tinerii

8 **Ai la tine măcar cărți de vizită cu datele tale de contact, ca părinții să te poată contacta și să poată verifica cine ești.**

De ce contează? Părinții tinerilor din afara bisericii nu te cunosc nici pe tine, nici biserica ta, iar neîncrederea lor e un instinct sănătos de protecție. Cine poate fi găsit și verificat se deosebește vizibil de oricine are ceva de ascuns; transparența e cel mai puternic semnal de încredere pe care îl ai. Orice contact cu părinții începe cu faptul că ei știu pe cine pot suna, la nevoie și la organizația ta, nu doar la tine.

9 **Nu promite ce nu poți ține.**

De ce contează? Fraza „rămâne între noi” se spune repede și, la nevoie, nu o poți ține, pentru că, atunci când binele unui tânăr e în pericol, trebuie să acționezi și n-ai voie să taci. O promisiune încălcată distruge exact relația pe care ai construit-o. Spune mai bine adevărul de la început: „Păstrez pentru mine ce pot păstra pentru mine, dar dacă îmi fac griji pentru binele tău, caut ajutor pentru noi doi și îți spun dinainte.”

După fiecare activitate și întâlnire

10 **Notează pe scurt și obiectiv întâmplările deosebite, cu dată.**

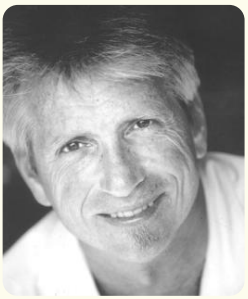
De ce contează? Amintirile se estompează și se schimbă cu timpul. Când, după luni de zile, se lămurește un incident, un accident, un conflict, o suspiciune, contează ce s-a scris pe loc, iar asta îi protejează pe toți cei implicați, inclusiv pe tineri. Trei propoziții în aceeași seară sunt de ajuns: Ce s-a întâmplat? Cine a fost de față? Ce am făcut eu?

Cele zece puncte nu sunt tot echipamentul. În funcție de activitate, loc și grup țintă se mai adaugă lucruri proprii: primul ajutor, reguli de igienă la masă, înțelegeri pentru drumuri și călătorii, felul în care comunici pe canalele digitale și multe altele. Organizația ta, pregătirea ta (punctul 1) și recomandările de aprofundare te ajută să-ți completezi lista.

Pentru aprofundare

Pulse Ministries gGmbH (ed.): thepulse.org/ro. Materiale pentru lucrarea cu tinerii, idei de program, devoționale și alte resurse încercate în practică.

Despre Rick Bundschuh

Rick Bundschuh a fost condamnat, acum ceva mai mult de douăzeci și trei de ani, să-și petreacă viața pe îndepărtata insulă Kauai, din Hawaii. Crima lui: câteva decenii de lucrare cu tinerii.

La un moment dat, Rick a hotărât să facă pe insulă ceva mai rentabil decât să facă surf în fiecare zi, așa că a început să scrie o grămadă de cărți, să deseneze caricaturi, să lucreze cu tinerii și, împreună cu câțiva prieteni, să întemeieze o biserică pe placul oamenilor cărora de fapt nu prea le place să meargă la biserică. (Au numit-o Kauai Christian Fellowship, ceea ce pe atunci li s-a părut destul de isteț.)

În restul timpului, Rick încearcă să fie un soț bun pentru Lauren. Aproape a terminat de crescut patru copii, și mai e și un teckel. (Plănuiește să păstreze soția și câinele, dar pe ultimul copil să-l dea afară din casă cum împlinește optsprezece ani.) Rick, familia lui și un întreg arsenal de plăci de surf locuiesc în Poipu, pe Kauai.

La final

Dă mai departe

Cartea aceasta e un dar. Rick a scris ce a învățat în zeci de ani cu tinerii din afara bisericii. Dacă te-a ajutat, dă-o mai departe tuturor celor care vor, împreună cu tine, să ajungă la tinerii care n-ar veni niciodată la biserică.

Pe thepulse.org/ro găsești mai multe materiale pentru lucrarea ta cu tinerii: lecții, jocuri și resurse, gratuit. Pulse există în germană, engleză, română, franceză și spaniolă. Sus, pe pagină, schimbi limba și vezi ce resurse există în fiecare limbă.

Susține această lucrare

În spatele acestei cărți stă lucrarea noastră de misiune, susținută din donații. Ele finanțează Pulse și resurse ca această carte. Dacă vrei să ajuți, găsești toate căile pe pagina noastră de donații:

thepulse.org/ro/give

O singură dată sau lunar, online sau prin transfer bancar. Cu camera telefonului ajungi direct acolo, prin codul QR.